

Duše Kristova

Rozjímání o modlitbě
sv. Ignáce z Loyoly.

1947

„Velehrad“, naklad. dobré knihy v Olomouci.

DUŠE KRISTOVA

ZBOŽNĚMU ČTENÁŘI

Knížka, kterou ti zde podávám, obsahuje rozjímání o modlitbách, které už znáš a které si snad denně opakuješ. Tyto plameny lásky, které vyšlehly z rozohněné duše velikého učitele, svatého Ignáce z Loyoly, obsahují, podle mého úsudku, pravé poklady nejžhavější zbožnosti a jsou především vhodné k nábožnému roznícení duše, která trvá v modlitbách před nejsvětější Svátostí. Snažil jsem se, abych co nejlépe rozvinul všechny smysl, jenž se v nich skrývá, a podávám ti to v naději, že jsem ti alespoň trochu posloužil.

Tyto modlitby nejsou seřazeny podle ně-

jaké soustavy tak, aby jedna navazovala logicky a souvisle na druhou, nikoli: mají povahu povzdechů, které jsou spíše úlevou srdce než rozumovou mluvou ducha, neboť hovoříme-li s Hospodinem, nemáme užívatí řeči oslňující vědomostmi, nýbrž zanicené zbožností.

Při každém povzdechu najdou se proto modlitby, které stojí každá pro sebe: vyber si tu, která nejvíce odpovídá tvým potřebám, tvým zálibám, tvé zbožnosti, a tak obcuj s Ježíšem po svatém Přijímání, anebo když jsi přítomen nejsvětější Oběti. Čím pozorněji pak bude duch tvůj a srdce tvé sledovati to, co čteš, tím více nových myšlenek a nových citů se zrodí v tobě působením milosti Ježíšovy, který dává vzklíčiti drobným seménkům, jež ruka lidská svěřila dobře obdělané půdě: tak se i duše tvá, dobře upravená, bude radovati z nejsladších plodů zbožnosti.

Mé nuzné dílo není hodno, aby se stavělo po bok nesčetným jiným drahocenným knihám, které dávají tak velikou hodnotu li-

teratuře eucharistické. Je jako prosté zrnko kadidla, které nemá váhy, nemá krásy, nemá ceny, ale které se může proměnit v obláček nejlahodnější vůně a pozdvihnouti se až k Svatostánku, jen budeš-li je uměti obklopiti plameny své lásky k Ježíši Obětovanému.

Kéž by tedy Ježíš ráčil obrátiti milosrdný pohled na tebe i na mne a milostivě naklonil k své nejsvětější Oběti nejušlechtilejší city našich srdcí.

AUTOR

MODLITBA VSTUPNÍ

Ó Ježíši, můj Bože, tady jsem u tvých nohou. Musím ztráviti hodinu s Tebou, neboť mám duši plnou bázně a zármutku. Ach, jak smuten je svět a co trpkostí působí mi styk s lidmi! Jsem znaven a zklamán zemí: toužím po tom, abych vdechoval vánek, jenž by přicházel z nebe. Všechna moudrost lidská nemůže dospěti k tomu, aby porozuměla tomu, co se odehrává v tomto ubohém srdci, a všechna jeho síla není schopna, aby ukojila jeho tajemné potřeby. Jen Ty sám znáš božské tajemství, jak dáti Svému tvoru světlo a útěchu, neboť pouze Ty znáš jeho slepost a

jeho bolesti. Přicházím proto k Tobě, abych prosil o drobty z tvého stolu. Rozumím tomu, ó Ježíši: pro své hříchy nejsem hoden, abych stál blíže u tebe spolu s anděly, kteří jsou kolem tebe a obklopují Svato-
stánek vůněmi svého klanění; ale odvahy dodává mi pomyšlení, že jsi tuto nevýslovnou Svátost nestanovil pro ně, ale pro mne. Otevř mi pokladnice milosrdenství a útěchy a rozhod' je nad mou duši v míře jejích hříchů a jejího utrpení.

A abych se stával méně nehodným Tvé milosti, usebeř mé myšlenky a city nad svým božským srdcem a nedopouštěj, aby na mne přišlo rozptýlení a uloupilo mi byť jen jedinou z těchto tak vzácných chvil. Vnukni mi slova, jaká slyšíš nejraději, vzbud' mi v srdci city opravdové zbožnosti, učiň mne předmětem svého soucitu, abych se stal předmětem tvého milosrdenství. Dej mi tolik víry, naděje a lásky, abych se dočkal hodiny, která je tvou spravedlností v knize života označena k mé spáse.

DUŠE KRISTOVA, POSVĚT MNE

Ó božská duše, pronikni mou ubohou duší, zmocni se všech jejích sil a schopností a posvěť ji svou milostí. Posvěť ducha mého, aby myslel už jenom na tebe; posvěť všechny mé myšlenky, i když jsou nutností a povinností obráceny k věcem pozemským, a učiň, aby nikdy nebyly pošpiněny vinou. Posvěť mou obrazotvornost a učiň, aby vždy hledala tvůj nejsladší obraz Spasitele, Přítele, Otce, Utěšitele, a nebyla nikdy pohaněna hříšnými představami. Posvěť mou vůli a učiň, aby se hleděla přizpůsobiti vůli tvé v radostech jakož

i v bolestech a byla vždy ochotna uposlechnouti tvých rozkazů. Posvěť mou paměť, aby si vždy připomínala tvoji obětavost, tvoje milosrdenství, tvůj život a tvoji smrt. Posvěť moji svobodu, aby se nikdy neposkvrnila tím, že by si zvolila rozkoše svět-ské místo Tebe, jenž jsi mým údělem a dědictvím. Posvěť, ó Ježíši, tu duši, kterou jsi zalil nachovou barvou své krve a osvětil svou milostí, abych byl méně nehoden předstoupiti před Tebe a prodlévati v přítomnosti tvé Svátosti.

Posvěť mé tělo a učiň z něho živý a svatý chrám svého přebývání. Posvěť mé smysly a učiň z nich poslušné služebníky duše a nástroje svatosti. Posvěť mé oči, aby neulpěly na marnosti a hříchu, ale aby spočívaly jenom na obraze Tebe ukřižovaného a na tvém Svatostánku lásky. Posvěť můj jazyk a učiň, aby vždy rozmlouval s Tebou a velebil, chválil a zpíval tvoji svrchovanost a lásku. Posvěť mou chuť a nedovol,

aby se oddávala nestřídmosti, ale učiň, aby vyhledávala a vychutnávala sladkost odříkání. Posvěť mé uši a zavři je před každým světským slovem, aby se otvíraly jen hlasům tvé moudrosti a lásky. Posvěť můj hmat pokáním a pokáním jej očisť od všech jeho provinění. Ó božská duše mého Ježíše, jako jsi řídila jeho nejsvětější Tělo a udržovala je za jeho smrtelného života vykonáváním nejpodivuhodnějších ctností až po obětování na Kříži, tak dej sílu a život celé mé bytosti, aby se celá moje jsoucnost rozvíjela následováním Jeho, mého Mistra a Boha.

V této nejvznešenější Svátosti, ó Pane, shrnul jsi svá podivuhodná díla lásky ke mně. Jakožto Stvořitel, který zjevuje, k jaké výši důstojnosti chce vznésti tvoje stvoření, připoutal jsi je k sobě nejsladším poutem, utvořiv z něho i ze sebe sama jako by jednotu, takže mohu říci, že už nežiji já, ale že Ty žiješ ve mně. Jakožto Vykupitel, který trvá v konání díla svého utrpe-

ní a své smrti a podává jejich plody všem, kteří se uchylují k tvému Stolu, aby byli spaseni. Jakožto Posvětitel, který otvírá studnice vší milosti, a kdo chce okusiti pravého života a ošatiti se ctností, musí hledati útočiště u tohoto chleba věčného života, bez něhož tu není než smrt. Jakožto Soudce doprovodil jsi založení této Svátosti neodvolatelným rozsudkem, který zavrhuje každého, kdo by jí nepřijal, a odměňuje toho, kdo si z ní učiní pokrm a nápoj. Jakožto Odměňovatel, který podává ukázkou oněch sladkostí, jichž poskytněš vyvoleným, a vkládá do duše a těla křesťana zárodek svého slavného vzkříšení a své blažené nesmrtelnosti. Ale jako každému tvému daru má odpovídati spolupráce v tom, který jej přijímá, tak také při tomto souhrnu všech tvých zázraků rodí se ve mně povinnost, aby odpovídal souhrnem vší ctnosti, vší svatosti. Ach, jak bych chtěl býti svatým! Ba měl bych už býti svatým, když jsem se tolikráte k Tobě přiblížil v klanění a když jsem se tolikráte s Tebou

spojil ve svatém přijímání. Místo toho však musím přiznati svou nehodnost a svůj život plný vin. Ó duše mého Ježíše, duše, která jsi pokladnicí vši svatosti, měj se mnou slitování, vytrhni mne z propasti tolika běd a posvěť mne! Jsem zrozen a vykoupen, abych se stal světcem; svatost je mým určením; bez svatosti bych byl nešťasten v tomto životě a šel bych zavržení vstříc. Posvěť mne tedy, jako jsi posvětila blahoslavené, kteří tě nyní vidí, kteří tě nyní milují a mají v Ráji. Buď duší mé duše, životem mého života; a učiň, aby má svatost byla taková, abych byl vždy hoden předstoupiti před Tebe, milovati tě, přijímati tě do svého srdce.

*

Žádné stvoření, ó Pane, nemá jiného cíle, než aby sloužilo tvé slávě. Zpívají-li nebesa i země tvou velikost, proč bych já sám měl mlčeti? Stvořil jsi mne, lepšího než všechno ostatní pozemské tvorstvo, abych tě jednoho dne v Ráji na věky věků

oslavoval. Proto by celý můj život neměl býti ničím jiným než přípravou a sbíráním sil, abych mohl dosáhnouti tohoto nejúšlechtilejšího cíle. Avšak nebudu moci dojíti říše slávy, nebudu-li dříve náležeti říši milosti; nebudu moci přijmouti korunu svatých, nedostane-li se mi dříve koruny svatosti. A jak budu moci míti tolik svatosti, abych se líbil a sloužil Tobě, neposvětiš-li mne? Nejsem-li bez tvé milosti s to, abych vytvořil jedinou myšlenku hodnou nadpřirozené odměny, jak bych mohl prožiti celý život tužeb, slov, skutků a obětí takových, aby byly zásluhou pro věčnost, nezpůsobíš-li ve mně Ty to, co po mně chceš? Ach, posvěť mne, ó nejsvětější duše mého Ježíše! Nebudiž pravda, že tu stojím ve tvé přítomnosti, aniž bych pociťoval jejího účinku; jsem jen bahno, ale Ty je můžeš prohráti a prozářiti paprsky své svatosti. Nebudiž pravda, že tě chovám v této své duši, aniž bych pociťoval účinků tvého příchodu a tvého prodlévání ve mně; jsem chud na ctnosti, ale Ty jsi studnice a pů-

vod všech ctností. Posvět mne, ó duše Ježíšova, a učiň, aby můj život probíhal tak svatě, že by byl jen stálým chvalozpěvem pro Tebe. Učiň, aby mé žití probíhalo světlem a proměňovalo se ve světlo a dosáhlo toho, že by se stalo příkladem mým bratřím, které má dřívější slabost snad už pohoršovala. Učiň, aby v budoucnu mé chování bylo takové, že by přesvědčovalo všechny, budou-li k Tobě přistupovati s živou vírou, že odejdou potěšeni a posvěceni.

Ach, kéž bych se mohl státí svatým, ó můj Ježíši! Jak rádo by tomu bylo tvé srdce, a jak šťastna by z toho byla má duše! Této touze dal jsi zroditi se ve mně svou milostí, ale ona nejednou ve mně zaschla nedostatkem spolupráce s mé strany, nejednou byla udušena množstvím pozemských přání a podupána zlým duchem, který nepřeje mému dobru. Spokojoval jsem se marným bažením po svatosti, když jsem se podívoval její kráse v jiných duších, ale

nedovedl jsem se nikdy odhodlati k nějaké oběti, abych jí dosáhl; shledával jsem ji krásnou, ale nikdy ne tak, abych pro její vítězství obětoval jediný ze svých rozmarů. Přece však cítím stále, že svatost je jedinou pravou cestou křesťanské duše a že bez ní nemohu čekati nic než zkomírání a smrt. Ó jak je mi zle v mých nedokonalostech! Ale jak dlouho budu zlořečiti své tajemné žízni a bez užitku hleděti na nejprůzračnější studánky milosti a svatosti? Ó běda, život mi prchá a smrt přichází, aby dokonala dílo své! Každým dnem mé síly slábnou, mé čelo se už sklání pod tíhou let k zemi, jako by si chtělo zvykati dívati se na hrob; každým míjejícím dnem mizí i některá iluse, blíží se hodina skládání účtů — ale kde je ona svatost, která by obměkčila a zmírnila rozsudek, který nade mnou proneseš? Stane se vskutku, že zestárnu, aniž bych se ve tvé škole byl něčemu naučil, aniž bych byl vzal srdnatě svůj kříž na rameno, aniž bych byl na něj přibil své hříšné náklonnosti a aniž bych

byl v sobě vyvolal alespoň jednu z tvých ctností? Stane se vskutku, že nájemci daní a hříšníci půjdou přede mnou do říše nebeské, kdežto já, jenž jsem poznamenán tolika milostmi, budu svržen do tmy a skřipání zubů? Stydím se za svůj stav a chvěji se při pomyslení na budoucnost. Jiný by na mém místě v tuto hodinu už před nebem i před zemí zářil světlem tisíci svatých skutků, a já tu zatím bloudím tmou a stínem smrti. Jiný, i méně štědře obdařený než já, by byl dovedl nahromaditi poklady milosti a byl by je zúrodnil skutky hrdinné ctnosti, já však jsem svěřené mi poklady zanedbal a přenechal je neúrodnosti a lenosti. Jiní jsou v několika letech už zralí pro nebe, já však jsem po dlouhém věku nezískal více než úděl zavržení. A přece nechci zahynouti, nechci se vzdáliti od Tebe, nechci tvého konečného prokletí. Ó duše mého Ježíše, měj slitování se mnou a posvěť mne. Ty můžeš za jedinou chvíli napraviti moji tolikaletou pomatenost a učiniti mne hodným svého zalíbení. Učiň mne

svatým a naplň tak své zbožné úmysly se mnou. Učiň mne svatým a potěš tak své nejsvětější Srdce, které tolik touží po tom, aby se mu podobala srdce lidská. Učiň mne svatým a obšťastni tak toto ubohé stvoření, které je znavené a zoufalé svými vlastními vinami. Učiň mne svatým tím, že mi dáš tolik ctností, abych mohl bez výčitek svědomí hleděti na tvůj Svatostánek a vzhlížeti k nebi s celou sladkostí křesťanské naděje.

TĚLO KRISTOVO, ZACHRAŇ
MNE

Klaním se ti v této Svátosti a věřím veškerou jistotou víry, že jsi v ní přítomen živý a opravdový, tělem, krví, duší a božstvím. Nevidím těch rukou, které rozdávaly toliké požehnání, ani těch nohou, které procházely Palestinou s Božím posláním; a přece věřím, že jsou tu připraveny, aby se vztáhly na moji hlavu a požehnaly mi, že jsou tu, připraveny, aby přijaly polibky mé lásky a slzy mého pokání. Nevidím těch očí, které vysílaly pohledy tak láskyplné, že pronikaly do srdcí a dobývaly jich, ani těch úst, vždy otevřených, aby

poskytovaly slova útěchy a milosrdenství; a přece věřím, že jsou tu, aby po mně vzhlížely jako po ztracené ovečce, a že ta ústa mají pro mne vždy slova milosti a dobroty. Nevidím toho srdce, probodnutého nesmyslnou krutostí ukřižovatelů; a přece věřím, že je tu, přede mnou, otevřené, aby mne přijalo, chránilo a opatrovalo. Nevidím toho těla, pokrytého ranami a krví, probodnutého hřeby, korunovaného trnovou korunou, posetého ranami biče; a přece věřím, že je tu přítomno, totéž, které zemřelo na Kalvarii, které vstalo z hrobu a vstoupilo na nebesa, kde sedí ve slávě po pravici Otce. Ó tělo božské a živé mého Ježíše, oběti mých hříchů, zemřelé pro spasení hříšníků, zde před Tebou stojí jeden z tvých ukřižovatelů, který lituje svých hříchů, ale s pevnou vírou a neochvějnou nadějí Tě prosí, abys jej spasil. Zachraň mne, zachraň mne, ó tělo mého Ježíše!

*

Ublížil-li jsem ti tolikráte, ó Ježíši, stalo

se to často jen vinou mého těla, jehož skoro vždy používám k tomu, abych vzbudil tvoji nelibost. Abych je nemusil podrobiti umrtvování, dopouštěl jsem, aby se jeho oči kochaly nebezpečnými věcmi, popřával jsem jazyku svobody, aby vedl nectnostné řeči, nechával jsem uši otevřené slovům zla. Z bázně, abych je neunavil, nechal jsem je slábnouti leností, kdežto tvoje sláva a příkazy je volaly do namáhavé práce. Z lásky k jeho pohodlí nepodroboval jsem ho pokání a umrtvování a tak jsem se zdráhal následovati tvé bolesti a nechtěl jsem býti účasten kalichu tvého utrpení. A svého srdce, jak jsem toho užil? Dal jsi mi je na to, aby hořelo láskou k tobě, já však jsem je obrátil k lásce k tvorstvu. Ó můj Bože, toto tělo se svými vzpourami a při mé slepé shovívavosti si konečně podrobilo moji duši a zbavilo ji milosti! Popřej mi tedy soucitného pohledu, a tato má ubohá duše, zmatená, svedená a utracená mým tělem, bude zachráněna nejsvětějším tělem Tvým, ó Ježíši!

Ó můj Ježíši obětovaný, což by to bylo pravda, že tvoje tělo ve svaté Eucharistii už nekoná zázraků dřívějších dnů? Ach, věřím, že toto nejsvětější tělo, které jsi božskou štědrostí daroval lidem, bude konati ještě větší díla milosrdenství. Ó tělo Ježíšovo, spas mne tedy po každé, kdykoli svatým Přijímáním přijdeš do styku s mým srdcem. Ó ruce mého Ježíše, dotkněte se mých očí jako očí slepého od narození a zachraňte je tím, že je zbavíte slepoty a naučíte je viděti záři krásy, kterou jste rozestřely po celém stvoření, aby se srdce od věcí pozemských pozdvihlo k pozorování a lásce věcí nebeských; dotkněte se mých očí a otevřte je, aby se jejich rozkoší stala četba svatých knih, aby pozorovaly příklady ctností, které podávají tolikeré duše vámi vyvolené, a aby byly schopny viděti Krista ukřižovaného. Ó božská ústa Ježíšova, utište moje vášně jako rozbouřené vlny jezera Genesaretského a ochraňte mne, abych nezahynul v hlubinách pekla, ale proplul rozvlněným mořem života a šťastně přistál

v přístavu věčnosti. Požehnané oči Ježíšovy, uvidíte-li, že moje duše leží v smrti hříchu, prolévejte nad touto bolestnou podívanou slzy soucitu, jako kdysi nad hrobem Lazarovým, a zachraňte ji před smrtí zavržení a přivolejte ji opět k životu v milosti. Ó nejsvětější tělo Ježíšovo, které jsi navrátilo zdraví ženě krvotoké pouhým dotknutím roucha, které ji pokrývalo, učiň mi tu milost, abych při svatém přijímání při pouhém dotknutí svatých způsob, které zahalují Tebe, byl vyléčen ze své duchovní choroby. Ó božské tělo Ježíšovo, které jsi se dalo mučiti, aniž bys bylo vydalo jediného nářku, zachraň mne před netrpělivostí v utrpení a učiň mi milost, abych se v oddanosti a s radostí podrobil všem bolestem, které budu musiti snášeti na odčinění svých hříchů, a abych se v tom podobal Tobě.

*

Ó nejsvětější tělo Ježíšovo, jež jsi se dalo nositi lůnem a náručím Mariiným a z Ní jsi bralo první potravu svého dětství, pro-

kaž mi milost, abych si zasloužil její mateřské lásky a dal se v životě duchovním vésti jejím vnuknutím, jejím příkladem, její ochranou. Ty, jenž jsi pracoval v domku nazaretském, jenž jsi při únavě práce proléval kapky potu, abys vydělal chléb vezdejší pro Marii, když zemřel její nejčistší snoubenec, dovol mi, abych také já pracoval a živil zbožností matku tak láskyplnou, abych proléval kapky potu a přinášel na tomto světě oběti k její úctě. Ty, jenž jsi nosil suknicí nesešívanou, zpracovanou rukama Mariinýma, a nedopouštěl jsi, aby ti ji tvoji nepřátelé na Kalvarii roztrhali, dovol mi, abych vždy nosil roucho ctnosti, a nedopusť, aby bylo zhanobeno mými duchovními nepřáteli. Ty, jenž jsi bolestmi a krví dal cenu dřevu kříže, dej, abych svou odevzdaností i já učinil tak drahocennými svoje kříže, abych je pak jednoho dne mohl ukázati před tvou soudnou stolicí s nárokem na věčné spasení, Ty, který jsi několik hodin byl obalen nejsvětějším rubášem a zanechal v něm tak živý obraz svůj,

vtiskni jej také do mé duše a na všechny mé skutky, kdykoli budeš sestupovati do mého srdce ve svatém Přijímání. Ty, jenž jsi po třech dnech slavně vstal z hrobu a potom jsi vystoupil na nebesa, učiň, abych v poslední svůj den také já vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa, kde bych tě po všechny věky velebil a oplácel ti tvou milost láskou dokonalou a věčnou.

*

Ó božské tělo mého Ježíše, jež si se ráčilo dáti mé duši za pokrm, nedopusť, abych tě přijal bez náležité přípravy, ale učiň, abych byl tak uzpůsoben k milosti, že by hřích nade mnou neměl moci. Ty, jež jsi chlebem života, nedopusť, aby mi vina podávala svou osudnou potravu smrti, ale dej mi ony ctnosti, které jsi ty na venek projevoval po dobu svého smrtelného života a které i nyní ještě ve své Svátosti podáváš duším, jež se k Tobě utíkají. Ó tělo mého Ježíše, jež jsi se tolik let znavovalo ve skromné dílně nazaretské práci prosté-

ho dělníka a jež jsi v apoštolské činnosti
tří let nikdy nemělo odpočinku, nýbrž jsi
stále procházelo městy, osadami a cestami
Palestiny, abys rozdávalo celé poklady
moudrosti a lásky, jež jsi bylo tak přemo-
ženo únavou, žes musilo hledati občerstvení
u studnice sikarské; ochraň mne před leností
a učiň, abych vždy byl připraven snášeti
námahy, kterými bych plnil svoji povinnost
a přidával slávy Tvému jménu. Ó tělo Ježí-
šovo, jež jsi chtělo poznati ostný hladu a
uspokojilo ses troškou chleba; jež jsi chtě-
lo pocítiti pálení žhavé žízně a mělos k o-
svěžení jen myrhu a žluč, ochraň mne před
nestřídmostí a učiň, aby se mému tělu ne-
dostávalo více než to nejnutnější, aby zů-
stalo poslušným služebníkem duše. Ó tělo
Ježíšovo, jež jsi mělo pohledy tak plné
sladkosti a dobroty a jež jsi ve všech svých
činech podávalo tak krásný obraz mírného
beránka, ochraň mne před zlostí a nedovol
nikdy, aby se mi v duši zrodil byť jen je-
diný záchvěv hněvu jinak, než pro slávu
Tvou a Tvého Otce, jenž jest na nebesích.

Ó tělo Ježíšovo, jež jsi proliło tolik slzí nad nešťestím Jerusalema a nad smrtí Lazarovou, a jež jsi se usmívalo blahem, když jsi vidělo, jak byli chudši zbaveni svých útrap, ochraň mne před závistí a uzpůsob mé srdce tak, aby bralo utrpení a radosti mých bratří za své a aby dovedlo cítiti s každým nešťestím a děliti se o každé štěstí. Ó tělo Ježíšovo, jež jsi tak dokonale odráželo laskavost Jeho božské duše a mezi tisíci protivenstvími, jež tě potkávala, jsi se ani jednou neprohřešilo proti své neposkvrněnosti, ochraň mne před nečistotou a prokaž mi tu milost, abych nikdy neměl jediné myšlenky, neřekl jediného slova, nespáchal jediného skutku, jaký by mohl rozesmutniti mého anděla strážce. Ó tělo Ježíšovo, jež jsi chtělo býti nuzně oblečeno a živeno skrovným chlebem, jež jsi chtělo býti udržováno jen šlechetností zbožných žen a jež jsi všechno oddalo pro spásu lidstva, ochraň mne před skoupostí a učiň, abych se dobrovolně dělil o svůj chléb s chudými a abych byl vždy ochotně při-

praven vzíti na sebe chudobu, kdykoli tomu tak bude chtít tvá láskyplná prozřetelnost. Ó tělo Ježíšovo, jež jsi přes pokorení, jakého se ti dostalo za života pozemského, chtělo skryti svoji slávu a moc ve svaté Eucharistii, kde se ti od hříšníků dostane ještě jiných a větších ponížení, ochraň mne před pýchou a učiň, abych, Tebou živen a oživován, Tobě vzdával všechnu čest, které se mi dostane pro mé dobré skutky, a ponechal si bez váhání všechnu hanbu, které bych si zasloužil pro své viny. Ó tělo Ježíšovo, jež jsi se obětovalo, abys vykoupilo hříchy světa, ochraň mne před hříchem!

III

KRVI KRISTOVA, OPOJ MNE

Klesám ti k nohám, ó Ježíši můj, a přísahám tě, abys na mně učinil zadost svému božskému srdci. Tam na Kalvarii, v poslední své hodině po tolikerém přestálém utrpení pravil jsi zmírajícím hlasem: „Žízním...“ Ale ty bezbožné duše podaly ti, aby tě zbavily žízně, posměch trpkého nápoje; Ty však jsi na tu hroznou urážku odpověděl tím, že jsi po smrti všem dal poslední krev, která ti ještě zbývala v srdci. Tato krev proudí žilami tvé snoubenky Církve a napájí ji tolikerou láskou, jaká je činna v oněch podivuhodných a

vznešených skutcích oběti a utrpení, jež udivují věky. To bylo zadustiučinění Tvého srdce. Pokračuj v něm, ó Ježíši, a opakuj je nade mnou. Každý den, ba každou hodinu mi dáváš slyšeti hlas tajemný, že žízniš; a já, místo abych ti podal srdce a slzy pokání, roztrpčuji tě vinami. Pomsti se, ó Ježíši, a opoj mne svou krví, svým utrpením a svou nejvznešenější Svátostí tak, abych už po ničem jiném netoužil, abych se nehleděl zalíbiti nikomu jinému než Tobě a plnil jen Tvoji svatou vůli.

*

Opoj mne, o krvi Ježíšova, je mi toho třeba! Sliboval jsem si, že svými hříchy ochutnám alespoň opojné radosti, že okusím alespoň jediné kapky štěstí, ale mýlil jsem se. Tolikráte jsi mi řekl, že vzdálen tebe neokusím než trpkostí a zklamání; zval jsi mne, abych se uchýlil do tvého srdce, kde bych byl našel rajske místo; ale nechtěl jsem věřit, neboť svět vábil mé vášně hlasem mámvivějším a měl jsem duši stísně-

nou smutkem a zatvrzelostí. Já nešťastný! prožil jsem takto tolik let a nyní jsem snad už blízek hrobu, ale nevím dosud, co to jest, býti opojen tvou láskou. Ó, vlij svoji krev do mé duše a dej jí ono opojení, jaké pudilo světce k tomu, aby se za Tebe obětovali, jaké tišilo jejich bolesti a činilo je blaženými, když svět je v neštěstí opouštěl. Vlij do mne tuto krev, učiň, aby se mi rozkoše světské zdály nelákavými a abych toužil jen po věcech nebeských. Opoj mne tak, abych nežíznil už po ničem než po Tobě!

*

Ó krvi Ježíšova, opoj mne, aby toto opojení vzbudilo v mé duši žhavou žízeň po tom zalíbiti se Tobě a sloužiti Tobě věrně až do smrti. Když se modlím před Tvým svatým obrazem, když se modlím před tímto Svatostánkem, opoj mne a přiveď mne k tomu, abych říkal: „Žízním, ó Pane, žízním po tom, abych mluvil s Tebou.“ Když rozjímám o Tvém životě, utrpení, o

Tvé smrti a nejdobrotivějších skutcích Tvé lásky, opoj mne a učiň, abych říkal: „Žízním, ó Pane, po myšlence na Tebe.“ Když si po velikých bojích podmaním sama sebe, abych byl poslušen už jen Tvého svatého zákona, opoj mne a učiň, abych říkal: „Žízním, ó Pane, po tom, abych byl poslušen Tebe.“ Až mne učiníš účastna svých bolestí a až budu pociťovati bolesti duše i těla, opoj mne a přiveď mne k tomu, abych říkal: „Žízním, ó Pane, žízním po utrpení.“ A když pak přijde moje poslední hodinka a budu dávati sbohem světu, a když uvidím před sebou otevřeny brány věčnosti, tu dovrš mé svaté opojení a učiň, abych řekl: „Žízním, ó Pane, žízním po tom, abych šel s Tebou.“ Přijmi mne pak do svého náručí a vezmi mne s sebou do Ráje; naplň slib učiněný prorokem, opoj mne hojností svého domu a uhas navždy mojí žízeň věčnou záplavou svých nebeských rozkoší.

Jak bych byl šťasten, ó Ježíši, kdyby

mne tvá krev opojila tak, že bych už nepociťoval žízně po světě a po sobě samém a že bys tím byl oslaven a uspokojen i Ty! Dokonej svou krví dílo své oslavy a mého štěstí. Učiň, aby mne krásy pozemské už neupoutávaly a nerušily mne z pohlížení na krásy nebeské. Učiň, aby lidské bohatství už nikdy nemělo moci přitahovati moje srdce, ale vzbuzovalo ve mně živější touhu po bohatství nebeském. Učiň, aby pocty a sláva světská neměly už vlivu na moji pýchu a abych, pohrdnuv pozemskou ješitností, už toužil jenom po slávě rajske. Učiň, aby mne zloba lidská nemohla už nikdy popuditi k hněvu a pohrdání, ale ať mne nabádá k tomu, abych se uchýlil do náruče tvé lásky. Učiň, aby hmotné rozkoše neměly už moci nade mnou, ale nechávaly mi duši svobodnu, aby cítila, jak ji neustále přitahuje ona sladkost, jaké se dostává těm, kdož ti věrně slouží. Ó, kéž bych i já byl opojen Tvou láskou, jako bývali světci! Toužím po tom, přeji si toho, ó můj Pane: neodepři mi této krásné mi-

losti, ale popřej mi jí a rozlij na mne svou
nejdrahocennější krev.

Nejsem před Tebou než prach, ale Ty jsi všemohoucí a můžeš prázdnotu mé modlitby vyplniti nekonečnou účinností své krve. Rač milosrdným okem shlédnouti na toliké hříšníky, kteří jsou na zemi, a ne pro cenu mé přimluvy, ale pro vlastní zásluhy krve, kterou jsi prolil pro všechny lidi, osvěť ty nešťastné, dotkni se jejich srdcí a donuť je k tomu, aby tě milovali. Zůstávají vzdálení od tebe a zarmucují tě tisícířým nevděkem, neboť hledí uhasiti žhavou žízeň po štěstí u zkažených vod pozemských a nikdy nedospívají k živému prameni, který tryská z Tvého srdce: neznají nebeského opojení, jaké působí tvoje krev, a nevědí, jakou znechucenost zanechá každá pozemská rozkoš. Ó Ježíši! měj s nimi slitování a dej své krvi téci na jejich duše, zeslabené hříchem; poskytni jim znova života milosti, vzbud' v nich lásku,

opoj je sám sebou, aby zakryli množství svých minulých hříchů životem tráveným cele ve zbožném konání. Víš, za koho se v této chvíli zvláště modlím, víš, jak miluji tu duši. Ale miluji-li ji tolik já, jenž jsem tvorem tak nedokonalým a tak plným bídy, jak bys ji nemiloval Ty, jenž jsi dal všechnu svoji krev, abys ji zachránil? Tato krev že by pro ni zůstala bez účinku? Nedopouštěj na mne tuto novou zkoušku, ale učiň, ať tato duše dojde poznání své viny, a dopřej mi té milosti, abych ji viděl, jak se k Tobě navrátila, jak je opojena tvou krví a jak nyní i na věky pěje chválu tvé nekonečné dobroty.

*

Ó, božská krvi mého Ježíše, zahal a pro-
nikni moji duši, očišť ji ode všech skvrn
a popřej jí onoho opojení lásky, jakého jsi
popřál svým světcům. Opoj mne jak Mag-
dalenu a učiň, abych zbytek svého života
ztrávil tím, že budu své hříchy smývati
skutky pokání. Opoj mne jako svatého

Františka Saleského a dej mi tolik sladkosti myšlenek, slov a činů, abych už nikdy neupadl do netrpělivosti a hněvu, ale abych vždy odpouštěl všem, kdož mne urazili. Opoj mne jako svatého Františka Xaverského a probuď ve mně živou touhu, bych dychtěl po tvé slávě a volal k tvému poznání a tvé lásce ty, kdož jsou daleko od Tebe. Opoj mne jako svatou Terezii a povznes mne k tomu, abych mohl viděti Tvoji lásku, učiň, abych žil jen Tebou a vzdychal jen po Tobě. Opoj mne a zapuť do mého srdce účinnou lásku k chudším a ke všem nešťastníkům; del mi pevnou vůli, abych ve službě svému bližnímu překonal všecken odpor, dej mi čistotu úmyslů při všech mých činech, aby tyto mé činy byly vnuknuty jen Tebou a řízeny k tvé slávě. Opoj mne, ó krvi božská, láskou ke všemu tomu, co se Tobě líbí, a v míře, jak se to Tobě líbí, abych svým posvěcením mohl v sobě dokonati úmysly Tvé moudrosti a Tvé lásky.

IV

VODO Z BOKU KRISTOVA, OMYJ MNE

Bud' na věky veleben, pochválen a poděkován, ó Ježíši, že jsi ze svého nejsvětějšího srdce dal vytrysknouti vodě spásy a vykoupení pro moji duši. Očišťuje mne od pustého hříchu a dává mi právo na život věčný, čině mne synem tvého Otce a bratrem Tvým. Ale jaké jsou mé výčitky při pouhém pomyšlení na toliké milosti! Co jsem učinil ze své křestní nevinnosti? Vyšel jsem ze svaté studnice obklopen krásou, která byla hodna Tvého zalíbení, a pak? Nebylo počtu mých hříchů, a ona krása zmizela, aby ustoupila takové ošklivosti,

že jsem si zasluhoval už jen tvého pohrdání. Ale tvoje dobrota byla opravdu nekonečná: otevřel jsi znova bok, a na každý můj hřích byla připravena ona božská voda, aby jej umyla. Kéž bych byl alespoň odpovídal tolikेरé dobrotě! Ale já zatím svými každodenními poklesky činím neužitečnými poklady tvého odpuštění. A zde jsem před tvýma očima se všemi svými žaly, se svými dobrovolnými nedokonalostmi, se svými poklesky, kterých se nedovedu zbaviti. Tvoje moudrost je vidí všechny jeden vedle druhého, lépe, než je může mně zjevití zneklidněné svědomí. Ó boku Ježíše, ó útulku duší, otevři se ještě jednou nade mnou a prolíj na poskvrny mé duše onu vodu spásy, očišť ji ode vší nečistoty a učiň ji tak krásnou a zářivou, aby jednoho dne byla hodna odpočívati v Ráji mezi kůry světců.

Jak jsi dobrý, ó Ježíši, že mne bez pohrdání snášíš ve své přítomnosti! Zasluhoval bych si, abych byl Tebou zapuzen, ježto

jsem tolikrát já sám Tebe od sebe zapudil. A přece mne ne jen trpíš před svým Svatostánkem, ale zveš mne také, abych tam přicházel a omýval se vodou tvého boku. Ó sestup, sestup božská vodo a smyj s této nešťastné duše všechny poskvrny. Včera jsem klesl před tvou přítomností na kolena a sliboval jsem, že už se nedopustím žádného hříchu, abych tě neodpudil; nyní však vidíš, kolik pozemského prachu zase mám na sobě. Samolibě jsem se pyšnil tím troškem dobra, které jsem vykonal, jako by to bylo moje dílo, a vnitřní ješitností jsem znesvětil krásu ctnosti. Pro slovo chvály, které mi bylo řečeno, zapomněl jsem, že hříšník není schopen, aby sám ze sebe vykonal třeba jen nejmenší svatý skutek. Dostalo se mi výtky, a cítil jsem se tím uražen, neboť jsem nechtěl uznati, že si zasluhuji ponížení bez počtu. V marnivostech jsem ztrácel čas, kterého bych byl mohl užítí k modlitbě a k tolikerym dobrým skutkům. Místo abych dlel soustředěn v modlitbách, oddával jsem se v samovolné roztě-

kanosti marnivým a neužitečným myšlenkám. Nebděl jsem nad svým jazykem, dal jsem se svěsti k pomlouvání, jako jsem se i duchem dal svěsti k unáhleným soudům a někdy jsem špatně vykládal skutky svých bližních. Neplnil jsem přesně svých povinností, dávaje přednost zdánlivému klidu lenivoti před horlivostí, s jakou jsem ti měl sloužiti. Zneklidňoval jsem se při pomyšlení na budoucnost, místo abych se důvěřivě oddal do tvé prozřetelnosti. Pro drobná protivenství jsem ztrácel trpělivost a nechtěl jsem se bez zdráhání podvoliti zkouškám, které jsi na mne seslal. A místo abych se po každém z těchto i jiných poklesků tím více před Tebou ponížil, uznal svoji hříšnost a prosil tě za ni za odpuštění, pozbýval jsem odvahy, což byl jen následek pýchy. Toto jest moje utrpení a to je také pole tvého slitování. Vodou svého boku, ó Ježíši, očišť mne, zbav mne povlaku špíny a učiň mne hodným, abych dlel ve tvé přítomnosti spolu s anděly, kteří ti kolem svatostánku tvoří korunu.

Zříkáš-li se všech svých rozkoší a zůstáváš-li mezi dětmi lidskými, činíš tak především pro svou nekonečnou dobrotivost; ale z části také pro přitažlivost, jakou na tvé srdce působí ctnost tolika vyvolených duší. Sem, do tohoto chrámu, před Svatostánek přicházejí každý den, aby tady trávily hodiny modliteb a lásky; a Ty z toho máš potěšení, vidíš-li je u sebe, jako se i v nebi raduješ z průvodu světců. Ó ty krásné duše! co zápalu! co ctností! Jedna se podobá andělům vroucností své zbožnosti, která se zdvíhá k nevýslovným výšinám tvých tajemství; a tak pohrdá zemí, že by chtěla trávit celý život, říkajíc ti, jak tě miluje a že nemiluje nikoho jiného než Tebe. Druhá zase je jata šlechetnou láskou a nejen, že ti podává všechno, co má, ale je pro Tebe ochotna také k nejvyšším obětem a byla by šťastna, kdyby se mohla před Tebou na tvém oltáři stravovati jako obětní svíce. Jiné zase září z obličeje taková upřímná nevinnost, že se podobá andělu a je jednou z lilí, mezi nimiž nalézáš pastvu hod-

nou tvé božskosti. Jiná zase přichází, aby ti nabídla své slzy, své pokání pro obrácení hříšníků, a nevzdaluje se od Tebe, dokud jí nepodáš sladkou naději, že se jí dostane obrácení některého zbloudilého. V tolika posvátných domech nejsi nikdy ani na jedinou chvíli dne ani noci ponechán o samotě dušemi zasvěcenými tvým oltářům a tvým chudým; dušemi, které za všechny oběti, jež přinesly tvé lásce, si nežadají jiné odměny, než aby tě směly milovati stále více a více. Co krásy je v těchto duších, a co ošklivosti je v duši mé! Ach, neodvažoval bych se státi vedle nich a tvořiti tak živou protivu mezi ctností a vinou, kdyby mne neudržovala naděje, že také nade mnou proliješ vodu svého boku, abys mne jí omyl. Měj tedy se mnou slitování, ó Ježíši, a zkrášli tuto duši, která tě vzývá pro zásluhy tvého srdce probodnutého kopím, tím, že ji zbavíš vší poskvrny. Učiň, ať se skvěje tolikerou upřímností a krásou, aby ti činila potěšení a přitahovala k sobě zrak Tvého zalíbení.

Když takto klečím před Svatostánkem a modlím se k Tobě, jenž tam dlíš v podobě svátosti, toužím po oné požehnané chvíli, kdy budou odhrnuty clony tajemství a Ty se mi odhalíš ve vší nádheře své vznešenosti. Jaká sláva to bude, až pohlédnu do té tváře, po jejímž pohledu touží i andělé; jaká radost to bude, až uvidím tvé nejsvětější, slavné, neproměnné, nesmrtelné lidství; jaké štěstí to bude, až spatřím to srdce, z něhož tryskaly tolikeré milosti, tolikeré útechy, tolikeré sladkosti! Ale v kterou hodinu to uvidím? Kdy to spatřím? Ó běda, Pane! Hříchy mé stálé nedbalosti, mé provinilosti, jež se tak odlišují od tvé spravedlnosti, mne budou od tebe odlučovat, dokud mne očišťující utrpení očiště nečiní hodným, abych hleděl do tvé odhalené tváře. Tam, v tom vězení, budu snad musiti zůstatí dlouho, aniž bych tě mohl uctívati ve svaté Eucharistii a co více, aniž bych se ti mohl klaněti a tebe velebiti v nádheře a zjeveních nebeských. Jaké to utrpení! jaká to muka! Ach, můj Ježíši,

bolestí mám v tomto životě dost a nechci trpěti ještě po smrti. Chci tě spatřiti hned, sotva vydechnu, chci tě ihned obejmouti, ihned býti u tebe. Vyslyš, ó Pane, jenž máš s každým slitování, moji prosbu a učiň, abych ihned, jakmile zavru své pozemské oči, otevřel je před Tebou v Ráji. Setři a smyj mou nedbalost a můj nedostatek pokání svatou vodou svého boku. Dej mi žhavou žízeň po té vodě, neboť se k ní uchyluji, abych se zbavil každé viny, sotva jsem se jí dopustil. A ježto jsi chtěl, abych se oprostil všech hříchů pomocí svatých odpustků, učiň, abych jich byl hoden v míře co nejvyšší a abych dosahoval jejich podivuhodných účinků. Když jsi umíral na kříži, chtěl jsi, aby z rány ve tvém boku vytekly krev i voda, a zjevil jsi tak jedno z nejsladších tajemství lásky: ta krev byla cenou, za jakou jsem byl vykoupěn z pekla, a není-li tedy ona voda snad cenou, za jakou mne chceš vykoupiti z očistce? Věřím v to, doufám v to, přeji si toho z plna srdce, a Ty, jenž božskou šlechetností vždy

převýšíš touhy a prosby svých tvorů, smyj se mne už v tomto životě všechny mé poskvrny, abych mohl ihned vzlétnouti do nebes a na věky chvalořečiti tvé milosrdenství.

UTRPENÍ KRISTOVO, POSILNI MNE

Vyznávám se ti ze své bídy, ó Pane, a
slibuji si od tebe pomoci. Myslím-li na
lásku, kterou mi neseš vstříc, a na nebe,
které jsi mi získal svou nejdrahocennější
krví, měl bych míti duši rozradostněnou
sladkými myšlenkami a neměl bych se
rmoutiti nad protivenstvími života. A pře-
ce jen jsem častokráte smuten a oddávám
se zármutku. Chvílemi se mi zdá, že jsem
nejnešťastnějším ze všech smrtelníků, a ži-
vot mne tíží jako trest. Nebe i země ne-
mají pro mne už krásy, soulad tvorstva ne-
má už moci, aby mi rozradostnil ducha.

Tu myslívám na minulé roky, a v tom dlouhém sledu dní nemohu viděti nic než slzy a neštěstí: nejkrásnější vzpomínky z dětství, den prvního přijímání a tolik jiných dní plných milosti a štěstí zdají se mi jen vzpomínkami vtesanými studenou rukou do mramoru a nemluví mi už k srdci. Místo nich svírají se kolem mne hodiny, které jsem proplakal, neštěstí, která jsem protrpěl, zklamání, která jsem zažil, jako pevně sevřený kruh přízraků a uzavírají mi všechny obzory lidského života. Lidé se mému pohledu jeví jako nepřátelé, jako pronásledovatelé, a to činí, že jim nedůvěruji: zapomínám, co je ještě dobrého mezi syny Adamovými a mezi těmi, které jsi ty spatřil, ó Ježíši, a myslím jenom na veliké hanebnosti, kterých je země plna. Sladká jména náchylnosti, přátelství, důvěry, dobroty mi zní v srdci jako trpká ironie a posměch. Samota, která světcům byla polem, s kterého se zdvíhali k Tobě, zahradou tolikeré krásy, je pro mne vězení, v němž nemám jiné útěchy, než chřes-

tění smyšlených řetězů; a přece vyhledávám samotu, ale jen proto, abych byl se svými smutnými myšlenkami, ne abych byl s Tebou. Jak zle je mi v takových dnech, ó můj Pane! Veliká jsou už pouhá zla života, ale cítím-li je, jak mi všechna dohromady tíží duši, jsouce ještě zmnožena mou obrazotvorností, jsou už opravdovým utrpením. Vidiš, Ježíši, že je mi třeba útěchy, a té útěchy očekávám od Tebe. Dopusť-li ještě jednou, aby se moje duše stala smutnou až k smrti, učiň, abych si vzpomněl na nevýslovný smutek, jaký jsi zakusil v oné noci v zahradě Getsemanské. Učiň, aby mi tvé utrpení bylo hluboce vryto do duše, abych o něm každý den rozjímal, abych srovnával jeho nejbolestnější části s bolestnými příhodami svého žití; učiň, abych pochopil, jakou radostí to pro křesťana má býti, může-li býti účasten tvého utrpení, a jak nejplatnější nárok na prožití tvé slávy v nebi má ten, který se nejvíce podobá Tobě ukřižovanému. Proto tě neprosím, abys mne zbavil bolestí, ale

prosím tě o tu milost, abych byl při každém svém utrpení naplněn radostí. Ó můj Ježíši, vztahuji k Tobě prosebně ruce, neodřekni mi tuto milost.

*

Bohužel však, ó Pane, se mi v životě nedostávalo důvěry v Tebe, neboť jsem ji skládal ve tvory. Ty však jsi mi ve svém nekonečném milosrdenství dal zakusiti, jak jsou tvorové slabí, zrádní, a kolikerým klamem je protkaná lidská zloba. Nyní mám duši roztrpčenou zklamáním, neboť ve své slabosti nenalézá už u tvorů opory, má chudoba u nich nenalézá pomoci, mým bolestem se u nich nedostane úlevy; tak moje muky rostly počtem i silou. Ó Můj Ježíši, pro zásluhy svého utrpení mi podej povzbuzení, jaké považuješ za nejvhodnější pro moji duši; popřej mi té milosti, abych měl vždy před očima tvoje utrpení tak, že bych při rozjímání o něm poznával, jak mé vlastní utrpení je lehké u přirovnání s tvým a jak je nekonečně nižší než počet a tíha mých hříchů.

Tva moudrá dobrota, ó Ježíši, nejen že mne chtěla stvořiti podle obrazu Božího a vykoupiti mne tvou nejdrahoccennější krví, ale chtěla také, abych do jisté míry byl účasten také bolesti tvého umučení. Ach, dokonej své dílo a postup mi trochu své trpělivosti, oddanosti a radosti z utrpení. Toto posílnění očekávám od Tebe, milosrdný Pane, o to Tě prosím a zapřisahám pro zásluhy tvého nejsvětějšího utrpení. Abych radostně snášel zrady světa, jako jsi ty snesl Jidášovo políbení; abych s pokorou přijímal pomluvy a nespravedlnosti lidské, jako jsi to ty přijímal od Kaifáše, Heroda a Piláta; abych se trpělivě do toho vpravil, že budu považován za horšího mezi horšími, jako jsi se ty trpělivě do toho vpravil, že tě přiblížili Barabášovi; abych se podvolil bolestem a neduhům těla, jako jsi se ty podrobil bičování a korunování trnovou korunou; abych s láskou objal každý kříž, jako jsi ty objal svůj; aby můj život byl zápalnou obětí Bohu a abych umíraje mohl říci jako Ty: *Dokonáno jest.*

Ty, jenž jsi mne stvořil, víš, jaká je moje slabost v konání dobra a jak silná je moje náchylnost k hříchu. Nepřispěješ-li mi na pomoc, budu ztracen! Posilni tedy moji mdlobu a dej mi křesťanskou sílu. Jediný den boje proti zlému duchu a proti sobě samotnému mne znaví a porazí; nejsem s to vytrvati jediný den ve svatém předsevzetí, jediná zkouška mne zbaví odvahy, jediné zklamání mne srazí, jediná velikost otřese mou vírou, jediná pochvala mne učiní pyšným, jediná výtka mne zbaví síly. V modlitbě ustanu, není-li ihned vyslyšena; v oběti brzy zlhostejním, nenajdu-li v nich citelné sladkosti; v dobrých skutcích, které konám, ustrnu, nedostane-li se mi za ně brzy odměny. Zlý duch je vždy při mně, aby mne pokoušel: buď mi říká, že moje ctnosti jsou veliké a že se už blíží dokonalosti; potom zase, že moje hříchy jsou nepatrné; jindy zase mne navádí, abych se držel svých prostopášností, že mi beztoho už nemůže býti odpuštěno, že ctnosti beztoho už nedosáhnu a že tedy bude nej-

lépe, abych se o to raději už ani nepokoušel; dnes mne vede k domýšlivosti, zítra zase k nedůvěřivosti vůči Tobě. Ó milý můj Ježíši, pomoz mi, posilni mne! Učiň, abych pochopil, že zásluhou tvého utrpení přes všechnu svou slabost mohu dospěti k dokonalosti, jaké ode mne požaduješ.

*

Moje dni míjejí, ó Ježíši, neustálým střídáním nadějí a bázní. Doufám, že po zkouškách a útrapách života budu moci vydechnouti duši v míru do náruče tvého milosrdenství a že vejdu do ráje, kde budu užívatí Tvé přítomnosti; v to chovám naději, maje důvěru ve tvé sliby a ve tvé slovo, které jest slovem pravdy. Ale jak často se mi do této sladké naděje vloudí nejzoufalejší strach! Jak často se mi obraz tvé dobroty zatemní poznáním mých hříchů! Kde jsou mé zásluhy, kde moje pokání, kde moje ctnost? Hledím-li na svůj minulý život, jeví se mi jako kniha s vytrhanými a pošpiněnými stránkami a ne-

nalézám tam ničeho, co by mne mohlo posilnit. Zanedbal jsem tolikeré milosti, ztratil jsem tolik dní, které se mi už nenavrá-
tí, leda v hodině soudu, aby učinily můj rozsudek ještě přísnějším. Zatím však život míjí, každou hodinou se blíží smrt, a moje duše, zbavena krásy, bude zanedlouho musiti předstoupiti před soudce a vyslechnouti rozsudek. A budeš to Ty, ó můj Ježíši, jenž v celé své neúprosné soudcovské důstojnosti proneseš rozsudek. Co bude ze mne v oné hrozně hodině? Srdce se mi chvěje hrůzou, srovnám-li svůj život s tou spravedlností, ale musím se přiznati, že to je hrůza, která místo aby mne uvrhla v náručí zoufalství, mne sune do náručí nekonečné naděje. Ty jsi v této svátosti, před níž klečím v modlitbách, zanechal památku svého utrpení, abych si byl vědom toho, podaří-li se mi zachrániti se, bude to jen jeho zásluhou. Posilni mne tedy v mém zoufalství a v úzkosti mého strachu. Probíhal-li můj život bez svatých činů, podej mi svoje zásluhy, ošaf moji duši svou ctností.

Cítím se stísněn při vzpomínce na marnivost svých myšlenek, teď hříšných, teď zbytečných, které jsem choval v duchu, místo abych jej živil rozjímáním o věčných pravdách, ale Ty mne posilňuješ, dávaje mi účast na zásluhách, jakých jsi si získal v Getsemani, když jsi byl ve smrtelném zápasu pod návalem děsivých myšlenek a při pohledu na nastávající bolesti a nevděk, kterým lidstvo oplatí tvoji lásku. Cítím se stísněn při pomyslení na velké nepravosti, jakých se dopustil můj jazyk hříšnými řeči a reptáním, zatím co se mi řeč modlitby stávala téměř cizí, ale ty mne posilňuješ, dávaje mi účast na zásluhách, jakých jsi si získal v Jerusalemě, když jsi mlčky snášel křivdu, kterou na tobě spáchal Kaifáš, jenž Tebe, Boha vši svatosti, obžaloval z rouhání; křivdu, kterou na tobě spáchal Herodes, když Tebe, nekonečnou moudrost, měl za blázna; křivdu, kterou na tobě spáchal Pilát, když Tebe, nevinného beránka, odsoudil jako zločince; křivdu, kterou na tobě spáchal lid,

když nevděčen za tolikerá dobra, jichž se mu od Tebe dostalo, křičel své barbarské „Ukřižuj!“ Cítím se stísněn při vzpomínce na tisíce a tisíce skutků, kterých jsem se dopustil tím, že jsem těch darů, které jsi mi dal na to, abych tě velebil, užil k tomu, abych tě tupil; ty však mne posilňuješ, dávaje mi účast na zásluhách, jakých jsi si získal na Golgotě, když ukřižovatelům jsi vzdal svoje tělo už zmučené ranami biče, už korunované trním, aby je s novou nelidskou ukrutností přibili na dřevo kříže a dali mu zemřítí. Ó nejsladší můj Ježíši, dej mi, dávej mi účast na těchto zásluhách, a moje duše bude potěšena tolikerou útěchou, že se mi slzy budou zdátí sladkými a vyhnanství radostným, když budu moci vzhlížeti k nebi s jistotou, že se mi dostane té milosti, abych v něm jednoho dne přebýval.

Ó DOBRÝ JEŽÍŠI, VYSLYŠ MNE

Ó můj Ježíši, Ty jsi nekonečná dobrota, a já se ve své bídě uchyluji k Tobě s plnou důvěrou, že budu vyslyšen. Tvé dobroty plná jsou nebesa i země a všichni tvořivé volají na mé ubohé srdce: „Důvěřuj!“ Ale vědomí, že jsi přítomen tam v nejsvětější Svátosti, mi do srdce vlévá důvěru bez konce. A je to pro mne, že zůstáváš zajať v té svátosti lásky, pro mne tam zůstáváš po celé dlouhé hodiny osamocen, pro mne snášíš chladnost a neúctu tolika křesťanů a křivdu od svých nepřátel, pro mne se vystavuješ na oltář, abys přijal kla-

nění, pro mne vycházíš v průvodu, abys šířil požehnání... Tuto svátost jsi stanovil pro mne. Není to tvůj zvyk, ó dobrý Ježíši, abys nechal nedokonána díla své nekonečné lásky a abys nechal stenati v chudobě duši, kterou jsi zavolal a kterou udržuješ v přítomnosti nevýslovných bohatství svého srdce. Otevř tedy toto srdce a zalij mne svými milostmi. Víš, čeho je mi třeba; neruč odměřiti svou šlechtnost, neboť bez míry jsou moje potřeby. Myslel bych si, že urážím tvoji dobrotu, která je nekonečná, kdybych svoji prosbu omezil na několik málo milostí; ne, neprosím jen o některou milost, ale o všechny, všechny, o nichž víš, že jsou mi nutny a potřebny, abych se stal svatým. V této chvíli nespátřuj ve mně svého tvora, svého služebníka a tím méně svého tupitele, ale jen svého syna, který k Tobě vztahuje ruce, který Tebe nazývá otcem, který se zcela odevzdává ve Tvoji dobrotu; a vyslyš mne, ó dobrotivý Ježíši!

*

Uchyluji se k Tobě, neboť jsem znaven a zklamán lidmi. Ve svých potřebách, jakož i ve svých bolestech jsem se uchýloval k nim, ale nepochopili mne a opustili mne. A přece byla moje důvěra taková, že jsem vždy znova doufal, že mi pomohou. Srdce mi krvácelo tolikerými jízvami, a oni zůstávali lhostejni; chudoba mne vyhloďovala, a oni mne nechávali samotného; pomluva poskvřňovala moji čest, a oni mi nedovedli říci ani slova; byl jsem postižen neštěstím, a oni mi nedávali útěchy; ve svých pochybnostech jsem u nich nenalézal rady; v duchovním nebezpečí se mi od nich nedostávalo ochrany; v pokušení mne neobraňovali. A já jsem přece jen stále důvěřoval v lidi, zatím co jsi ty dlel nedaleko v tomto Svatostánku, čekal na mne a byl připraven vyslyšeti mne. A nyní, po tolikerých prožitých zklamáních, poznávám v tom řízení tvé dobroty, která chce, abych seznal malost lidí a byl tak veden k tomu, abych se uchýlil k Tobě. Zde jsem proto ponížen a zmaten ve Tvé přítomnosti. Vy-

znávám se ze své minulé pošetilosti a prosím Tě pro ni za odpuštění: uznávám, že jen Ty máš tolik bohatství, abys mohl vyhověti velikým potřebám mé chudoby, a tolik dobroty, abys mi mohl poskytnouti každé pomoci. Vyslyš mou prosbu, ó můj dobrý Ježíši, a prokaž mi tu milost, abych ve všech příhodách života, ve všech svých potřebách, ve všech svých bolestech už neměl důvěry v nikoho jiného než v Tebe.

Když tu tak stojím ve Tvé přítomnosti, když se tak modlím, abys mne vyslyšel, ó Ježíši můj, cítím se stísněn nejhlubším ponížením a neodvážuji se pozdvihnouti zrak k Svatostánku. Jak se mohu odvážiti prositi tě o milost, když jsem ve své nevděčnosti tolikráte zamítl tvé příkazy? Kolikráte jsi mne volal, spíše hlasem prosby než rozkazu, k zachovávání Tvého svatého zákona, a já jsem se proti němu bouřil ohavnostmi tisícerych hříchů! Ach! vzpomínám nyní na ty dni smutné a černé, a

tato vzpomínka mne uvádí ve zmatek. Vzpomínám si, jak jsem před hlasem tvé lásky dal přednost hlasu svých vášní. Vzpomínám si na tisícere úsilí tvého milosrdenství, kterým jsi mi chtěl zachovati křestní nevinnost, již jsem zmařil, sotva jsem ji poznal. Vzpomínám si, že jsi ke mně promlouval dobrými příklady, které mi ukazovaly vyvolené duše, a já jsem naslouchal hlasu světských hanebností. Vzpomínám si, že jsi ke mně promlouval nejsilnějšími výčitkami svědomí, které mne znepokojovaly při únavě práce, při klidu odpočinku, ve dne, v noci, vždy a všude, a já jsem raději naslouchal lákavému vábení neřesti. Vzpomínám si, že jsi ke mně mluvil mocným voláním varovným, a já jsem raději naslouchal svůdnému hlasu lehkovážnosti. Vzpomínám si, že jsi ke mně mluvil o kříži, jež mé oči tak často potkávaly, a já místo toho popřával raději sluchu marnosti pozemské. Vzpomínám si, co tajemných hlasů jsi mi dal slyšeti z tohoto Svatostánku, ale odpovídal jsem Ti se sa-

movolnou roztržitostí a konečně s neúctou. A kde mám po tolika vinách vzítí odvahu, abych doufal, že vyslyšíš mou prosbu? Ach, nabývám odvahy z tvé vlastní dobroty. Ó drahý Ježíši, pohlédni na moji ubohou duši, přijmi slzy mé lítosti, a v onom milosrdenství, které je hodno Tebe, zakryj množství mých poklesků poklady svých milostí.

*

Náleží to k slávě tvého srdce, ó Ježíši, že činíš, aby byla přemíra milosti všude tam, kde je přemíra nepravostí. A z toho povstává nový důvod k tomu, abych ti důvěřoval. Mé nepravosti se množily během tolika let, a už bych se neodvažoval doufat ve tvou milost, kdybych nevěděl, že je nekonečná. Zde jsem ve tvé přítomnosti jako jeden z tolika lidí, kteří se uchýlili k Tobě za tvého smrtelného života a kterým se dostalo milosti a odpuštění. Jako jsi zbavil dceru ženy kananejské zloby zlého ducha, tak osvoboď také moji duši od pokušení, jakým ji zlý duch svádí s pravé ces-

ty. Jako jsi Magdaleně, obměkčen jejími slzami, odpustil tolikeré hříchy, tak pohleď soucitně také na slzy mé úzkosti a popřej mi svého odpuštění. Jako jsi se dotkl srdce Zacheova a ráčil vejíti do jeho domu, tak odvráť moje srdce od statků pozemských a učiň mne živým svatostánkem své lásky. A kdyby mne moje slepost ještě někdy přivedla k tomu, abych tě zradil, ó můj dobrý Ježíši, obnov pro mne modlitbu, kterou jsi na kříži učinil pro své ukřižovatele: „Odpusť jim, Otče, neboť nevědí, co činí.“

*

Doufám, že Tvoje dobrota, ó Ježíši, bude pro mne sladkým lákadlem, které mne bude přivolávati k Tobě ve všech hodinách dne, a pro Tebe že bude důvodem, abys mne vyslyšel. Naslouchej tedy dobrotivě hlasu tvého tvora, kdykoli se k Tobě povznese, a vyslyš jej. Vyslyš mne, až v tichosti svého pokoje, snad v trpkých slzách, tě budu prositi, abys mne posilnil v těžkých zkouškách života. Vyslyš mne, až mne

na kolenou uvidíš před svým křížem prositi za odpuštění mých vin. Vyslyš mne, až budu tajně v sobě samotném bojovati proti svým špatným pudům a budu tě vzývati, abys mi dal zvítěziti. Vyslyš mne, až ti ve své práci podám svůj pot na znamení úcty před tvou nejsvětější vůlí a jako odčinění svých hříchů a poprosím tě, abys mi na něj dal své požehnání. Vyslyš mne, až tě budu, leže na loži nemoci a bolesti, prositi, abys mé utrpení sloučil s tvým a podal je Otci nebeskému jako zápalnou oběť nešťastného tvora. Vyslyš mne, až v poslední hodině zmírajícím hlasem a sklíčeným srdcem tě budu ještě prositi za odpuštění a dám ti slyšeti modlitbu, kterou jsi Ty na kříži učinil svému Otci: „Pane, do tvých rukou skládám duši svou.“

DO SVÝCH RAN UKRYJ MNE

Tvé nejsvětější rány jsou školou božské moudrosti, a prosím tě, ó můj Ježíši, abys mi dal do ní vejíti a dlíti tam, aby se mi dostalo tvých nauk. Kým jsi byl tak krutě zraněn? Ukrutností svých nepřátel. Z těchto ran dal jsi místo trestu vzejíti krvi vykoupení. Tak tedy krutost lidská, místo aby zhasila plamen tvého milosrdenství, mu dala vzplanouti ještě žhavěji; a tvoji kati, kteří tě zranili, mohou místo smrti v Tobě najíti život. Ach, kéž bych jednou pochopil tak krásnou pravdu! Nespokojoval ses tím, žeš mi přikazoval, abych miloval

své nepřátele, abych žehnal těm, kdož mne nenávidí, abych se modlil za ty, kdož mne pronásledují; ale dal jsi také krásný příklad, který by měl stačiti, aby pohasil každý hněv a odzbrojil každou pomstychtivost. Mezi tvými příkázáními je příkaz odpouštění snad nejtěžší pro slabost lidské povahy, a proto tě prosím, abys mne skryl do svých ran a dal mi znáti a napodobiti příklad tvého srdce. Ježto nemohu dosáhnouti tvé dokonalosti, dej mi alespoň, abych se jí přiblížil a vyšel z Tebe méně ohavný. Ty, ó Ježíši, abys okusil trpkosti a bolesti tolika ran, vzal jsi na sebe viny celého lidského pokolení, a když spravedlnost Otce nebeského opustila tvé lidství, nechtěl jsi vydati ani jediného nářku. A proto já sám, jenž jsem se provinil tolikerými poklesky, až se mi dostane urážky od lidí, nebudu si už stěžovati na nepřátele, kteří mi ubližují, ale políbím s vděčností onu božskou ruku, která mne jejich prostřednictvím trestá, aby mne očistila od mých hříchů. Ty, ó Ježíši, ráčil jsi zachovati, i když jsi

vstal z mrtvých, jízvy svých ran; dej tedy také, aby zůstávaly otevřenými, ani ne jako výčitka těm, kdož je způsobili, ale proto, aby právě těmto lidem byly útočištěm odpuštění. A zakusím-li já trvalou nevraživost svých bližních, budu-li musiti protrpěti urážky a ponížení, nechci, aby mi to bylo něčím jiným než popudem k odpouštění. Ty, ó Ježíši, ukazoval jsi neustále svému božskému Otci ony jízvy, abys od něho pro hříšníky obdržel slitování a odpuštění. A budu-li já raněn nespravedlností a nevděkem svých nepřátel, ukáži Otci nebeskému své slzy a stopy své bolesti, aby se mi od něho dostalo požehnání pro mé nepřátele a mně samotnému odpuštění a vytrvání v dobru. Ty, ó Ježíši, nabyl jsi svými ranami nároku na slávu, a ony na nebi září světlem nepomíjejícím; já však budu se honositi svým utrpením, ať se mi ho dostane s kterékoli strany, neboť přijímám do sebe tvé ctnosti; a jako chloubu budu nositi Tvůj úsměv, až budu účasten tvých bolestí a budu s Tebou nositi kříž. Toto jsou

úmysly, které mám zde ve tvé přítomnosti; ale abych je mohl obrátiti ve skutek, učin, abych dosáhl síly tvé krve tím, že se skryji do tvých nejsvětějších ran.

Nestačí mi, ó Ježíši, že dlím ve tvé přítomnosti: je to sice vyznamenání, za jaké nemohu ani dostatečně poděkovati, ale prosím tě, abys mi popřál milosti ještě větší. Nestačí mi, abys přišel do mého srdce; je to sice skutek svrchovaného milosrdenství, který uvádí i anděly v nadšení, ale prosím tě ještě o jednu milost. Ukryj mne do svých ran. V nich chci poznati, jak velikým se stal můj nevděk, když jsem tě urážel hříchem. Do této chvíle považoval jsem hřích za urážku proti Tobě, ale aniž bych byl měřil jeho závažnost; považoval jsem jej za zneuctění svého křesťanského jména, za provinění, jež si zasluhuje pekla; ale nikdy jsem neuvažoval o tom, že tvá bolest byla větší než moje škoda. Ve tvých nejsvětějších ranách však pochopím, co jsi zkusil

vinou mých hříchů. V jízvě svého srdce mi dej pocítiti, co jsi zakoušel, kdykoli jsem se nezřízeně oddával světu a kdykoli jsem měl pocit odporu proti svému bližnímu. Ukryj mne do jízev svých nohou a rukou a dej mi zakusiti bolest, jakou jsi pociťoval při každém mém kroku na cestě hříchu, při každém mém hanebném konání. Ukryj mne do ran svého čela a dej mi zakusiti, jak ostré jsou trny, které jsem ti tam zarážel tolikerými hříšnými myšlenkami. Ukryj mne do každé rány celého svého těla, abych cítil to, co jsi cítil Ty pod krutými ranami, které se na tebe sesypávaly mými projevy smyslnosti a zarputilého odmítání všeho umrtvování.

Když se světci při pouhém pozorování ukřižované podoby, při pouhém rozjímání o tvém utrpení rozplývali v slzách bolesti, co učiním já, až budu ukryt ve tvých ranách a pocítím, jak se mi do srdce vlévají trpkost a křeče tvých bolestí? Ach, smyji slzami své nepravosti, pojmu v sebe hrůzu z hříchu, a než bych ti způsobil no-

vou bolest, raději zakusím nejhroznější všech smrtí. Vyslyš mne, ó Pane, a učiň, aby slzy mé lítosti přivodily konečně zmírnění bolestí, které ti způsobila má nerozvážná krutost.

*

Ukryj mne do svých ran, abych konečně pronikl do propasti tvé láskyplné moudrosti a poznal důvody všeho, co jsi pro mne učinil. A teprve až do nich vniknu, proniknu do tajemství, jejichž poznání marně hledám u lidí a jež mi nemůže odhaliti žádná věda lidská. A především dej mi vniknouti do svého srdce, abych mohl pochopiti, jaké úmysly se mnou máš. Mimo Tebe je příliš mnoho klamů, příliš mnoho marnosti, a jen z Tebe, jsa ukryt do tvých ran, budu moci bezpečně vniknouti do pravdy. Otevři ruce, otevři své srdce, dej mi vniknouti do sebe, abych poznal tvé taje. Stvořil jsi mne, ale proč? Proč jsi mně přál té výsady mezi tolika možnými tvory? Proč jsi mně dal rozumnou duši mezi tolika jinými tvory, kteří tě nemohou znáti a mi-

lovati? Vím toho příliš málo o těchto otázkách; vím jen, žeš mne stvořil v hnutí lásky, která v tobě byla od vší věčnosti, ale nemohu ještě pochopiti cenu a dosah tohoto poznání. Vykoupil jsi mne svou krví a smrtí na kříži, ale proč? Proč tolik trpěti, když by byl stačil nejprostší úkon vůle, abys vykoupil ne jeden, ale tisíce světů? Jaké tajemství se skrývá v této nekonečnosti bolestí? Něco mi o tom říká Písmo a Církev, ale budu moci proniknouti v hluboký význam těchto nauk? Ustanovil jsi svatou Eucharistii, ale proč? Vím to: proto, abys vždycky byl u mne a abys vcházel do mého srdce; ale nevím, co mají znamenati tato slova. Světcí, které jsi ukryl do svých ran, chápali, co to znamenalo: *Ježíš svátostný* a jevíli se na zemi jako andělé nebeští. Já však zůstávám vždy mdlým, neboť hledím na chléb nebeský s city příliš lidskými. Chceš mne tedy nechat v nevědomosti? Nevpuštíš mne do svých ran, které jsou školou pravdy nejhlubší a nejvznešenější? Vyslyš moji ubohou prosbu, nech

mne proniknouti do Tebe a učíň, abych takto, skryt očím světa, poznal ve tvých ranách tyto dvě veliké pravdy: kdo jsi Ty a kdo jsem já.

*

Ale proč mne tak miluješ, ó Ježíši? Proč přicházíš tak často do mne přebývati? Co nalézáš v tomto ubohém tvoru, že jej činíš předmětem tolikerého zalíbení? Sestupuješ do mne a skrýváš se do mne tak, že unikáš každému lidskému pohledu; a takto skryt více než ve svátosti, jak a kde se nalézáš? V srdci poraněném opakovanými každodenními hříchy. Ó můj Bože, co trpělivosti a co dobroty! Bez pohrdání a aniž bys mne trestal, snášíš příbytek tak nehodný Tebe. Za svého smrtelného života přistupoval jsi k tolika malomocným, kteří však byli pokryti jen ranami hmotnými, a na jediné tvé znamení se uzdravili, aniž by byli dlouho dleli před tvým pohledem. Se mnou však je to těžší. Moje rány jsou odpornější, neboť pocházejí z hříchu a leží na srdci a na duši; a přece mezi nimi zůstáváš

s tak shovívavou trpělivostí; a chtěl by ses tam vraceti každý den, ač moje zarpustilost se tomu vzpírá, abys je léčil svou milostí. Spokojuješ se tím, že je duše živa, a vybereš si ji pak za své sídlo, ač je zohavena takovou nákazou. Na takovouto přemíru milosti chci odpovídati přemírou horlivosti a prosím tě, abys mi odměnou za nedůstojné přístřeší, kterého poskytují tvému tělu, popřál, uchýliti se do tvých nejsvětějších ran. Ach, dopřej mi, abych se tam ukryl a učinil z nich svůj příbytek. Tam alespoň už nebudu viděti hanebnosti světa, které jsou tak vražedné; nebudu již lákán lichotkami hříchu, neuslyším již lidských řečí, tak ohavných a nesmyslných, neupadnu již do tenat zlého ducha, a moje utrpení, které bude chráněno přede všemi zlými dráždidly, bude už jen popudem k tomu, abych tě ještě více miloval, a ještě více ti sloužil. Neodmítni moji prosbu, ó Ježíši, a popřej tomuto ubohému hříšníkovi té útěchy, aby se směl uchýliti do tvých nesvětějších ran a zůstatí tam ukryt tak

dlouho, až bude nejdůvěrnějším stykem
s tebou očištěn a přijde hodina, kdy se mu
dostane odměny přichystané tomu, kdo
v sobě zrcadlí Tvoji dokonalost.

NEDOPUŠŤ MI, ABYCH SE OD TEBE ODLOUČIL

V této svátosti lásky, místo abys proměnil své lidství tím, že bys je obklopil božskou září, skryl jsi je v pokorném zdání chleba; a přece bych měl zvolati jako oni tři vyvolení na hoře Tábor: „Jak je tu dobře!“ Také já bych chtěl míti svůj příbytek u tvého Svatostánku a zůstatí vždy ve tvé blízkosti. Ale Ty mne napomínáš k zachováání povinností mého stavu, a musím tě opustiti tělem a odejíti od tohoto oltáře, u něhož jsem ti zasvětil všechny nejlepší snahy, které mám v srdci. Ale než se vzdám, zapřisahám tě celou svou duší, abys

nikdy nedopouštěl, abych se od Tebe oddělil hříchem. Stojím-li teď ve tvé přítomnosti a vychutnávám-li tolik míru, děje se to jen působením tvé dobroty, která mne tisícerými cestami dovede vzdáliti světa a zprotiviti mi jej. Na své láskyplné pozvání neodpovídal jsem jinak než lhostejností, a Ty, abys mne mnou dal zvítěziti své lásce, užil jsi přísnosti. Zahrnoval jsi mne nehodami, roztrpčoval jsi mne zklamáními, přivedl jsi mne k tomu, že jsem hořekoval a říkal, že svět je zrádný. Znaven lidmi a zbaven všech ilusí, pochopil jsem konečně, že mimo Tebe a bez Tebe nikdy neochutnám hodiny míru. Očistěn tvým odpuštěním, vracel jsem se k Tobě s pevným předsevzetím, že tě už nikdy neopustím. Upevni svou milostí moji slabou vůli a nedovol, abych tě ještě někdy opustil. Bude-li zlý duch svým pokušením, svět svým mámením a vášně svou divokostí chtíti učiniti ze mne znovu tvého nepřítele, ó Ježíši požehnaný, trestej mne ranami biče, abych zůstal s Tebou. Znepokojuj výčitkami klid

mého odpočinku, ztrpčuj žlučí můj chléb, poskvrň hanbou moje jméno, obklop mne samotou nevděku, probodni mi srdce bolesti, odepři mi střechu, která by mne chránila, hadry, které by mne pokryly, učiň mne nejnešťastnějším člověkem, ale nedopušť, abych se oddělil od Tebe. Nabízím ti všechno, co je mé, nabízím ti dny života, které mi ještě zbývají, nabízím ti sebe celého, jsem ochoten umdlévati s Tebou v zahradě Getsemanské, korunovati si čelo tvou trnovou korunou, snášeti tvoje rány biče, nésti Tvůj kříž až na Kalvarii a zemřítí tam, proklán tvými hřebíky; ale k jediné věci nejsem, a dopřeje-li mi toho tvoje milost, nikdy ani nebudu ochoten, totiž k tomu, abych se od Tebe oddělil.

Děkuji ti, ó Ježíši, za nejvyšší poctu, jakou jsi prokázal mé duši tím, že jsi mi dovolil, ba že jsi si přál, abych ti byl nablízku. Zde jsem ve tvé přítomnosti a následkem tvé božské podstaty také v přítomnosti Bo-

ha Otce a Ducha svatého. Zde, blízko mne, stojí v uctívání i kůry tvých andělů; sem upírají oči i patriarchové a proroci, zde ti nebeské voje apoštolů, mučedníků, vyznavačů a panen tvoří zářivou korunu, radují se ve věčné rozkoši z tvého obličeje a zpívají ti hymnus lásky. Bez pohrdání stojí po mém boku a spojují s chudobou mých citů svaté plameny své zbožnosti. Ó, jakou čest, jakou radost z víry dáváš tomuto ubohému tvorů! Ve tvé milosti cítím velikost tolikerých výsad a pro zásluhy tvé i všech svatých tě prosím, abys nikdy nedopustil, abych se od tebe vzdálil. Co by ze mne bylo, vyhnaneého a zapuzeneého z tvé blízkosti? Místo nejsvětější Trojice měl bych u sebe tvého největšího a nejodpornějšího nepřítele, satana: ne už anděly nebeské, ale zlé duchy pekelné; ne světce, ale hříšníky; ne mučedníky, ale pronásledovatele Tebe a Církve; ne apoštoly, ale pohoršovatele; ne vyznavače, ale rušitele všeho tvého zákona; ne panny, ale neřestníky a hanobitele vší nevinnosti. Na nynější pouti

životem musím se nevyhnutelně stýkati s tvory tak nehodnými, a jen spojení s Tebou zbavuje mne jejich úkladů; ale budu-li na neštěstí odloučen od Tebe, budu mysleti jejich myšlenkami, budu milovati jejich srdcem, budu žíti jejich životem a pak si jednoho dne zoufám jejich zoufalstvím. Děsím se toho pomyslení, ó můj Ježíši! Ale bylo by možné, abych já měl zarmoutiti Tebe tak dobrého? Abych měl býti neposlušen Tebe, jenž na mne máš práva nepopíratelná a věčná? Abych se měl rouhati Tobě, nekonečné svatosti? Abych měl až po úmrtní lože odmítati Tebe, jenž jsi zemřel pro moji spásu? Ne, nedopusť tak veliké neštěstí a nenech mne už nikdy, abych se od Tebe odloučil. Stvořil jsi mne dechem svých úst, vykoupil jsi mne obětováním svého života, osvítil jsi mne svou moudrostí, živil jsi mne svým tělem... jsem tedy tvorem Tvým; podrž mne ve spojení s Tebou, aby mne od Tebe nemohly odloučiti žádné moci pekelné.

Nejvznešenější svátost, kterou chci uctívati v nejhlubší pokoře, je tvým nejkrásnějším dílem. Abys ji ustanovil, dal jsi svou všemohoucnost a moudrost do služeb lásky. Ještě nebylo nebe ani země, a Ty už jsi pomýšlel na ustanovení Eucharistie. Sotva se na zemi objevil člověk, už jsi mu podal symboly a předobrazy chleba nebeského, abys jej po staletí žhavou touhou připravoval k tomu, aby ten chléb přijal, až mu bude nabízen. Onen strom života uprostřed Edenů, chléb a víno podané tajuplně Melchisedechem, manna v poušti, chléb Eliášův, velikonoční beránek, vše to znamenalo hostinu eucharistickou a vše to bylo výrazem tvé nejživější touhy po tom, aby ses spojil s člověkem. Přijal jsi na sebe tělo lidské a zjevil jsi se bratrem člověka mezi syny lidskými. Ale to nestačilo tvé lásce. Zemřel jsi pro lidi, ale tvá láska nebyla ještě uspokojena, neboť nedosáhl jsi ještě posledního cíle svých božských tužeb. Neustal jsi, dokud jsi Eucharistií zázračným způsobem nepronikl až do srdce lidského;

a aby se nikdo ze smrtelníků nevyhnul tomuto nevýslovnému spojení, ráčil jsi zůstat na všechny věky zajatcem ve Svato-
stánku a nařídil jsi zákonem, že každý se pod trestem věčné záhuby musí Tebou ži-
viti. Ale jakou cenu má srdce lidské, že tak silně a podivuhodně přitahuje srdce Tvé? Nemá jiné ceny než bídu a hřích, a vyhle-
dááš-li toto srdce a chceš-li, aby bylo Tvým, činíš tak jen z popudu nekonečné lásky, abys je zušlechtil svou přítomností a zbožtil je tím, že je sloučíš se svým vlast-
ním srdcem. Jaký hřích a jaké neštěstí by to tedy pro mne bylo, kdybych se od Tebe vzdálil? Byla by to nejnerozumnější vzpou-
ra, nejnenapravitelnější chyba. Musil bych proti nekonečné lásce bojovati se zarputi-
lostí bezbožníka; musil bych zapřítí vše-
chnu lidskou i křesťanskou důstojnost; mu-
sil bych spáchatí nejvyšší stupeň nevděku,
jaký kdy zarmoutil nebesa. To se nestane
nikdy, ó dobrý Ježíši, nikdy. K tolikerým
milostem, které jsi mi prokázal do této chví-
le, připoj ještě tu jednu: aby ani protiven-

ství, ani bázeň, ani chudoba, ani nebezpečnost, ani pronásledování, ani násilí mne nikdy nemohly odloučiti od Tvého milosrdenství.

*

Tvá nekonečná moudrost, ó Ježíši, vidí slabost mé duše a mou velkou náchylnost ke zlu, zvětšené minulými hříchy a neblahou přitažlivostí světa. Běda mi, nepřijdeš-li mi na pomoc, nedáš-li mi sílu milosti; za jedinou hodinu bych v sobě mohl zničit dílo vykoupení a oddělit se od Tebe, nyní a navždy. Mnozí tě opustili a upadli dobrovolně pod blesky tvého kárání; nemohlo by se státi, že bych tě opustil i já? Kdybych na sebe novými hříchy svolal hněv tvé spravedlnosti, jakým právem bych ještě směl pomýšleti na nebe? A přece se chci zachrániti, chci vejíti do ráje, abych navždy stál s Tebou. Přicházím-li se klaněti k Svatostánku, otvírám-li ti srdce a přijímám-li tě v nejsvětější Svátosti, činím tak jen proto, abych se s Tebou spojil pou-ty tak pevnými, že bych se od Tebe nemohl

už nikdy oddělití. Ó rozkoši mé duše, pro onu nekonečnou lásku, která tě vedla s nebe na zemi, pro utrpení, kterému bylo podrobena tvé smrtelné tělo, pro krev, kterou jsi prolil na Golgotě, pro smrt na kříži, vynalož celou svoji moc na to, abys odvrátil od mé hlavy neštěstí, že bych od Tebe byl oddělen. Ne, nechci jít do pekla. Do pekla! Můj Bože! Cítím, jak se má duše při tomto pomýšlení děsí. Že by tyto mé oči, které nyní každý den obracím k Svatostánku, měly vrhati pohledy nenávisti k nebi? Že by tento jazyk, rudý tvou krví, se měl Tobě rouhati? Že by toto srdce, jež tolikrát bylo přístřeším Tvé svátosti, mělo tě navždy nenávidět? Že by můj duch měl navždy býti zatemněn bludem, když byl už tolikrát rozjímal o svých pravdách? Že by moje paměť měla na věky býti trýzněna vzpomínkami na tolikerá dobra, kterých se mi dostalo, a na nevděk, jaký jsem prokázal svému dobrodinci? Že by se má vůle měla po všechny věky vzpírat proti Tobě se zoufalým vztekem, když tak dlouho po

Tobě toužila a tak dlouho tě milovala? Tato hrozná možnost stala by se ještě hroznější skutečností, až bych byl od Tebe odloučen. Ach, můj Ježíši, drž mne pevně u svého srdce a objímej mne celou svou nekonečnou láskou; nedopusť už nikdy mé slabosti, aby se přiklonila ke hříchu; zaplav mi srdce úplným odporem proti světu; dej mi pocítiti nepřekonatelnou touhu po tom, abych trávil svůj život v lásce k Tobě a abych, až tě naposledy přijmu v nejsvětější Svátosti, maje ruce sevřeny kolem Tvé ukřižované podoby, vydechl do Tvého srdce ubohou svoji duši.

PŘED ZLÝM NEPŘÍTELEM MNE OCHRAŇUJ

Když zlý duch měl odvahu přistoupiti k Tobě a pokoušeti tě, čeho by se neodvážil proti mně? Když tě znal třeba jen jako svatého proroka a tvůrce zázraků, a přece měl pekelnou odvahu, aby se pokusil svésti Tebe, čeho se neodváží proti mně, který jsem znám slabostí své povahy a který jsem už tolikrát podlehl jeho úkladům? Pokoušel tě v opuštěnosti pouště, kde není nic, co by vábilo k hříchu, a mne že by nepokoušel, když žiji ve světě plném pohoršení a svodů? Pokoušel tě po přísném postu čtyřiceti dnů, a nepokoušel by mne, který

se tak vyhýbám všemu odříkání a který tak neochotně činím pokání? Pokoušel tě na vrchu chrámu, na místě zasvěceném nej-
světějšímu ze všech svatých, a nepokoušel
by mne, který přebývám v samém středu
hříšníků? Pokoušel tě na vrcholu vysoké
hory, tam, kde je duše více odpoutána od
země, zdá se bližší Bohu a snadněji k němu
vzhlíží, a nepokoušel by mne, který se ni-
kdy nedovedu pozdvihnouti k nebi usebrá-
ním a rozjímáním? Ach, můj dobrý Ježíši,
pokušení, kterých jsi zakusil, jsou pro mne
výstrahou, abych si nelichotil, že mne ne-
mohou stihnouti, a poučením, jak je od-
mítnout a zvítěziti nad nimi. Ale jak budu
moci následovati tvého příkladu a odehnati
od sebe zlého nepřítele bez tvé milosti?
Popřej mi té milosti, jako jsi jí popřál a-
poštolu Pavlovi, když vyslanec satanův na
něho dorážel nejhorším pokoušením, a po-
stačí to i pro mne. Satan se pokusí, aby
mi tělo uvedl do vzpoury proti duchu tím,
že mi podá chléb mrzkosti; ale Ty, ó Ježíši,
dej mi tolik světla, abych věděl, že jsem

stvořen ne pro svět, ale pro ráj: že tělu mám popřávati jen tolik, abych je činil poslušným a ochotným služebníkem duše; a pak jej odeženu od sebe a řeknu mu, že člověk žije především slovem, které vychází z Tvých úst. Satan mne bude pokoušeti tím, že ti bude chtíti vzíti slávu a čest a sváděti mne k tomu, abych hledal pochvalu lidí za skutky, které konám pomocí schopností, které jsi mi dal k tomu, abych jimi sloužil jen Tobě; a Ty, ó Ježíši, mi popřej tolik milosti, abys mne přesvědčil, že pýcha a marnivost jsou nerozumným pohoršením, které trestáš hroznou spravedlností; já pak je od sebe odpudím a odpovím, že nechci vyvolávati hněv svého Pána. Satan mne bude pokušeti tím, že bude snižovati moji lidskou a křesťanskou důstojnost a znehodnocovati ji nezřízenou láskou k bohatství, až mne nakonec pokazí tak, že ho budu uctívati; Ty však, ó Ježíši, otřes svou milostí moje svědomí tak, aby se vzepřelo proti tak pekelné ohavnosti a nečinilo mne zbožňovatelem trochy bláta; já pak ho od sebe

zapudím, odpověď mu jediným a pohrdavým slovem: „Satane, jdi, uctívám jen Boha!“ Ach, můj Ježíši, třesu se, když se ke mně blíží tak zlý nepřítel, a celou hrůzou, kterou mi vnuká, se bojím, abych nepropadl jeho pokušení. Nepomůžeš-li mi Ty, jsem ztracen. Popřej mi tedy slitování a užij na mou ochranu vší moci svého ramene. Důvěřuji ti a doufám, že buď udržíš satana daleko ode mne, anebo mi dej tolik síly, abych jej uvedl ve zmatek a ponížení.

Nyní jsem ve tvé přítomnosti a u Tebe. Všechno tu dýše zbožností a vroucností: jsou tu zástupy andělů, kteří tě se mnou uctívají, a cítím se obklopen tisícerými city úcty a lásky. Sem neodvažuje se zlý nepřítel mé duše přiblížiti se a pokoušeti mne, neboť se musí obávat, že by se jeho útoky rozbily na tvé moci. Ale co bude se mnou za několik chvil, až budu vzdálen od této svátosti a budu se znova nalézati mezi rozmařilostmi světa, znova v nebezpečí, znova

míti příležitost, abych tě urážel? Jako onen nešťastník, kterého jsi v Gerase osvobodil od úkladů ďáblových, tak bych také já chtěl navždy zůstatí zde u tvých nohou a už se nevzdalovati; ale Ty také mně nařizuješ, abych se navrátil k svému zaměstnání a abych oslavoval tvoji milost příklady ctnosti a svatosti. Učiním tak, ó Ježíši, ale pomoz mi svou milostí, drž nade mnou svoji ruku; hled' na mne vždy, v každé chvíli, pohledem lásky; a bude-li se blížit nepřítel, aby mne utiskoval, dej mu pocítiti svoji moc a vzdal ho ode mne, anebo mi alespoň dej zbraně a sílu, abych mu odolal a zvítězil nad ním.

*

Ve svatém Svatostánku, ó můj Ježíši, dosáhl jsi nejvyšší pokory, a já, který tu ležím u tvých nohou, poznávám povinnost, kterou mám, abych se řídil tvým příkladem, stával se pokornějším a pokornějším a podobal se Tobě. Ale běda! nepřítel je především odpůrcem pokory, která napra-

vuje jeho viny. Nemám jediné schopnosti anebo vlastnosti duše, které by on nevyužil k tomu, aby mne učinil pyšným; a já, aniž bych si toho uvědomoval, oddávám se myšlenkám plným marnivosti a pýchy. Čtu-li Životy světců, zlý duch se odvažuje říkati mi, že také já jsem učinil už velké pokroky ve svatosti; modlím-li se, chce mne přesvědčiti, že jsem už celý prodchnut modlitbami; činím-li pokání, říká mi, že jsem už vzdálen země a blížek nebe; mluvím-li o Tobě, snažím-li se následovati tě, ujišťuje mne, že už u mnohých požívám slávy zvláštní svatosti. Ó Bože! co pohoršení! Co by ze mne bylo, kdybys mne opustil? Ach, neopušť mne! Budu pokračovati v úkonech zbožnosti, budu se i nadále snažiti, abych tě byl poslušen, abych se ti líbil a abych tě následoval; ale ty nade mnou bdi, aby mne nepřítel nepřemohl, abych mohl opravdovou a hlubokou pokorou učiniti všechny své skutky tobě milými a aby se mi od tvé dobroty dostalo oslavy, kterou slibuješ lidem pokorného srdce.

Při pomýšlení, že mám tak zlomyslného nepřítele, který vždy usiluje o moji zkázu, třesu se a vysílám k Tobě výkřiky hrůzy. Zachraň mne, ó Pane, abych nezahynul! Co lidí už padlo! Nebudeš-li mne ochraňovati, padnu také já! Bojím se o sebe, vzpomenu-li-si na tolik duší, které byly tebou požehnány a vyvoleny a které přece padly satanovi za oběť. Kolika nešťastníkům se dostalo milosti křtu a odpuštění, a přece padli. Přijali tě ve svatém přijímání tolikrát jako já, a přece padli. Věřili v Tebe živou věrou, a přece padli. Dostávalo se jim výsad a zvláštních milostí, a přece padli. Jeden z Tvých vyvolených apoštolů byl Tebou poučován, byl živen Tvým tělem, a přece padl. Mnozí, kteří dosáhli už vysokého stupně ctností a ztrávili už mnoho let ve tvých službách, padli úkladem zlého ducha. A já nepadnu? Já, který jsem slabší než oni, a který jsem přece vystaven pokušení jako oni, jak já budu moci zachovati Tobě věrnost, nepomůžeš-li mi? Jaká to hrozná myšlenka! Což se má státi, abych tě

po tolikerych milostech nakonec opustil? Abych, když jsem přijal Chléb života, naposledy upadl do věčné smrti? Když jsem byl Tebou tolik milován a když jsem ti sám tolikráte sliboval, že tě budu milovati, abych tě nakonec nenáviděl a zlořečil ti na věky? Ach, ať se to nestane, ó drahý Ježíši! Usiluje-li zlý duch o to, abych byl zatracen, usiluj Ty o to, abych byl zachráněn. Mám naději jenom v Tebe, a než bych měl padnouti za oběť zlému duchu, dopřej mi milosti, abych zde před tvým Svato-
stánkem raději vydechl duši do objetí tvé nekonečné lásky.

V HODINĚ SMRTI MĚ ZAVOLEJ MNE

Ó Ježíši, ó příteli, ó otče duše mé, brzy nadejde pro mne hodina, kdy opustím zemi. V těch okamžicích bázně a starosti nebude už hlas světa moci proniknouti až ke mně a nebude už míti moci nad mým ubohým srdcem. Tehdy ke mně promluv Ty a dej mi slyšeti svůj hlas: Sonet vox tua in auribus meis. Odvolej mne z tohoto světa, ve kterém jsem tolik trpěl, ve kterém jsem proléval tolik slzí; z tohoto světa, který mi tolikráte dal klopýtnouti, který mne napájel hořkou žlučí svého zklamání, který se pokoušel skrýti mi krásy ctnosti,

který mi o Tobě zle mluvil; z tohoto světa, který mi za oběti, jež jsem mu přinášel, nedovedl dáti nic jiného než výčitky svědomí.

Volal jsi mne tisíckrát za života sladkým vnuknutím ducha i něhyplným pohnutím srdce k svým oltářům, abych tě přijímal ve svaté Eucharistii, abych byl přítomen oběti mše sv., abych tě uctíval v Svatostánku; volal jsi mne, abych hleděl na tvoji podobu na kříži, abych rozjímal o tvém utrpení, aby se skryl do tvých ran, abych se uchýlil do tvé hrudi; volal jsi mne, abych naslouchal tvému slovu, abych vnímal tvé evangelium, abych vzpomínal nevylicitelných příkladů dobroty, milosrdenství a svatosti, jichž byl tvůj smrtelný život pln; volal jsi mne, abych tě následoval ve tvých příkladech, abych tě byl poslušen ve tvých přikázáních, abych dbal tvých rad; volal jsi mne k odpuštění tolika vin, k prominutí tolika trestů, k hojnosti tolikerých milostí... Ach, Ty, jenž jsi byl

za živa tak dobrotivý, nemlč, zaklínám tě, nemlč v hodinu mé smrti, ale dej mi slyšeti silněji, sladčeji, laskavěji tvůj hlas a ještě naposled mne zavolej... ale zavolej mne, abych šel s Tebou, abych odpočinul ve tvém náručí... na tvém srdci.

*

Dal jsi mi život, ó Pane, ale ježto jsi mne určil k životu věčnému, rač vše řídit tak, aby má pouť byla neustálou přípravou pro nebe; každý den života je krok směrem k hrobu, a měl bych tedy se svatým Pavlem říci, že každým dnem umírám. Jest to Tvůj hlas, který se začíná ozývati a který mne otevřeněji zavolá v hodině smrti. Chci mu už od nynějška naslouchati ve všech jeho projevech, abych byl připraven následovati ho bez obtíží, až se mi ozve posledním rozkazem. V západu slunce, když se poslední jeho paprsek zvečera položí na mé čelo; ve květu, který mi zůstane zvadlý a bez vůně mezi prsty; ve zpěvu ptáků, který se ozývá ve stínu lesa, budu slýchati

první zvuky Tvého slova, které mi ohlašuje smrt. Obracím myšlenku k sobě samotnému, naučím se býti Tebe poslušen podle příkladu svého těla, neboť při tvém rozkazu se zakalí život a moc zraku, ruka se zachvěje jakoby zmítána dechem z hrobu, noha se bude pohybovati nejistě a vratce, úbytek sil mi oslabí údy. Při těchto předchůdcích smrti nepozdvihnu slova nesouhlasu s úradky tvé vůle, ale poznám v nich hlas otce, který mne pozvolna volá. A až budu ležeti na úmrtním loži, zbaven vši naděje na uzdravení a vydán krajním bolestem, budu sbíratí poslední síly svého ducha, abych zaslechl Tebe. Tehdy, ó milosrdný můj Ježíši, až zmlknou soustrastné hlasy mých bližních a slovo vědy rozpačitě dozná svoji porážku, dopřej mi, ať uslyším tvůj hlas, jenž mi řekne: Pojd'! Volal jsi mne jednoho dne do života, a přišel jsem; volal jsi mne k víře, a přišel jsem, nikdy jsem ji nezapřel; volal jsi mne do svých služeb, a přišel jsem; volal jsi mne k své svátosti, a přišel jsem; zavolej mne tedy

naposled a učiň, ať se při tvém zavolání v oné slavnostní hodině z křesťana a tvého služebníka stane také účastník tvé věčné blaženosti.

*

Až budu míti zemříti, ó Ježíši, pak promluv na svého ubohého služebníka, ale tak, aby Tvůj hlas pronikl celou duší a celým srdcem. Ať se mi tímto hlasem oživí víra a ukáže mi Ráj s celou nebeskou družinou i křeslo slávy, které je tam pro mne připraveno; ať ožije naděje a zapudí z mého srdce bázeň a zoufalství a dodá mi jistoty, že ráj je učiněn pro mne; ať se znova rozhoří láska a rozplamení mi srdce nejžhavější touhou po tom, abych se s Tebou spojil. Ať tvůj hlas zazní silně a přinese hrůzu pekelnému nepříteli, pokusí-li se ještě jednou o útok a boj zatracení proti milosrdenství. Ať zazní mocně oněm drahým, jež budou kolem mne, ať je přiměje k tomu, aby mi pomohli v mé bezmocnosti a v slabosti mého ducha horlivostí své zbožnosti, a ať je vede k tomu, aby dopo-

mohli k svátostem dříve, než bolest a dílo smrti mne uzavrou do bezvědomí. Ať zazní pln lásky a moudrosti knězi, který mi bude podávati svátosti, aby mi mohl poskytnouti útěchu bratra, přítele, otce. Ať zazní tvůj hlas, který ke mně v životě tolikrát promlouval, a dá mi slyšeti sladkou výzvu, abych šel k odpočinku, k odměně, k věčné radosti.

*

Ty jsi chléb života, ó Ježíši, a kdo se Tebou živí, má v sobě život a nezemře na věky. Věřím v tuto pravdu, neboť jsi ji zjevil, a proto, že mne jí učí Církev; a ježto pravdy víry jsou vlastním předmětem křesťanské duše, cítím, že pravda tak vznešená odpovídá dokonale potřebám mého ducha a mého srdce. Mám potřebu života, a ty mi jej dáváš ve svaté Eucharistii; mám potřebu života, který by trval přes hrob, a ty mi tou svou žádostí zajišťuješ nesmrtelnost; mám potřebu překonati smrt, a ty do mne svatou Eucharistií vkládáš zárodek života věčného. Jaká radost, ale také jaká bázeň

při tak velikém pomyslení! Když mi tvůj kněz podává hostii svatou a říká mi: „Zde jest beránek Boží“, zdá se mi vždy, že za ním vidím povstati ctihodnou postavu starého Šimona a poznamenáváti: „Tento jest stanoven k zhoubě a zmrtvýchvstání mnohých.“ Mohu tedy z tebe míti věčnou spásu jako také věčnou záhubu; není mi dáno, abych se vymknul z této hrozné volby. Můj věčný osud je závislý na Eucharistii; z ní vzejde buď můj život, anebo moje smrt. Přijmu-li tě do sebe jako svrchovaného pána a neomezeného vládce, budu míti účast na tvém království; odpovím-li však na nabídku tvé lásky odmítnutím, anebo přijmu-li ji nehodně, nečeká na mne nic než věčné zatracení. Co bude ze mne v hodině smrti? Přijmu tě jako posilu na poslední cestu? Přijmu tě ve stavu, jaký je nutný, aby se mi z tvého srdce dostalo poslední a nejvytouženější milosti? Ohlásíš mi ráj, či věčné zavržení do pekla? Ó Ježíši milosrdný, pro onu nekonečnou lásku, která tě s nebe táhla na zemi a učinila

tě zajatcem Svatostánku, popřej milosti mé ubohé duši a uzpůsob ji už nyní k tomu, aby tě vzývali a přijali tě, až vstane, aby přišla před tvoji soudnou stolicí; učiň, abys v oné slavnostní hodině ve mně našel jen předmět svého zalíbení. A především učiň, abych v hodinu smrti pociťoval potřebu života; touha po nesmrtelnosti bude živější a mocnější, až se svět bude před mýma očima rozptylovati jako přízračná vidina, až lidská láska nebude moci přidati srdci ani jediný záchvěv, hrudi ani jediný dech. Co se pak ze mne stane, nebudeš-li mi chtíti říci, že jsi vzkříšení a život a nebudeš-li mi to chtíti dáti? Co se mne týče, učiním všechno, abych si zasloužil tak krásné milosti. Ujišťuji už nyní, že se na konci mé pozemské pouti všechny mé schopnosti budou obracet už jenom k Tobě. Můj pohled, oživován vírou, spočine na eucharistických způsobách a pronikne tak hluboko, až pozná sladkost tvého obličeje; mé srdce, rozradostněno nadějí, vyšle k Tobě své poslední vzdechy a vejde

do království Tvého odpuštění a Tvé milosti; celá má duše, rozechvěna láskou, bude očekávati okamžik smrti, aby se na věky připoutala k Tobě. A až mi tvůj kněz řekne: „Přijmi, bratře, za posilu na cestu Tělo a krev Ježíše Krista, aby tě ochránil před zlým nepřítelem a dovedl do života věčného“, pak Ty, ó Ježíši, Bože můj, spasiteli můj, roztrhni závoje svého ponížení, zjev se duši mé, dej mi slyšeti své poslední slovo, vezmi mne s sebou a dej mi život, který jsi mi vykoupil svou smrtí na kříži.

XI

A ROZKAŽ MI, ABYCH PŘIŠEL K TOBĚ

Až mne uzříš natažena na úmrtním loži, ó Ježíši, přijdi ke mně, vejdi do mé chudé světnice a dej mi uslyšeti poslední rozkaz své svaté vůle. Jsi tak láskyplný, ó Pane, že mi pak oplatíš tolikery návštěvy, které jsem ti učinil v nejsvětější Svátosti, a nahradíš nemoc, která mi zabrání, abych přišel k Tobě, milosrdenstvím svého srdce, které tě ponese ke mně. Ó, jak sladce mi budou zníti ta slova, která jsi mi dal slyšeti tolikráte v životě a která mne tolik utěšovala v bolestech a obtížích ctnosti, jakož i v trpkosti obětí: „Venite ad me omnes,

qui laboratis et oneratis estis, et ego reficiam vos!“ – „Přijďte ke mně všichni, kdož pracujete a jste obtíženi, a já vás posílím!“ Pak už to nebude rozkaz, abych objal tvůj kříž, ale rozkaz, abych objal Tebe; pak už mi nepodáš kalich utrpení, ale zavoláš mne, abys uhasil moji žízeň v přívallech rajských rozkoší; nepoložíš mi už na hlavu korunu trnovou, ale věnec nebeských květin a diadém slávy. Rozkaž, rozkaž tedy mé umírající duši, aby přišla k Tobě, abych také v odměně, kterou mi dáš, mohl spatřovati uznání své poslušnosti vůči království tvé vůle.

Cítím se zmaten, ó můj Ježíši, pomyslí-li si, kolikrát jsem se vzepřel proti tvým rozkazům, pokořuji se Tobě ještě více a prosím tě za odpuštění za hříchy neposlušnosti, jichž jsem se v životě dopustil. Ale Ty, jenž jsi nekonečně milosrdný, přijmi zároveň s mým pokáním také slib, který ti činím už nyní pro hodinu své smrti. Chci přijmout smrt z tvé ruky, ne pouze jako

odčinění svých hříchů, ale jako úkon poslušnosti Tvé svaté vůli. Rozkaž mi tedy, abych přijal svoji smrt se stejným zápallem poslušnosti, s jakým jsi Ty na Kalvarii přijal svoji. Pro přílišnou lásku k lidem nechtěl jsem nikdy následovati Tvého příkladu sebezapření, pokání a obětavosti, ale doufám a chci a slibuji, že tě budu následovati ve tvé poslušnosti usque ad mortem tím, že vezmu svoji smrt, abych uposlechl Tebe, a uzavru tak život, zachmuřený tolika vzpourami, úkonem dokonalého souhlasu s tvou vůlí.

*

Abych se dostal až k Tobě, ó můj nejsladší Ježíši, a poručíš-li mi, abych proto prošel cestu Kalvarie a zůstal v křečovitě bolesti na kříži velikého utrpení a ve tmách bezútěšnosti a opuštěnosti, prokaž mi tu milost, abych tě také v tom uposlechl. Ach, prosím tě o to, zapřisahám tě... dej mi v oněch mých posledních hodinách odevzdanost, jakou jsi Ty projevoval v utrpení

a umírání na Golgotě. Kéž bych z ruky tvé dobroty přijal bolestný dech hrudi, žízeň úst, zatemnění zraku, zledovatění údů, úzkostné záchvěvy srdce a všechno utrpení své poslední nemoci, dej mi, abych tě byl poslušen, naposledy pozdravil své milé a opustil je bez nářku, bez lítosti zanechal svět, s radostí se zřekl všech pozemských věcí; kéž by se má duše v klidu oddělila od těla a ochotně je přenechala hrůze, tmám a zkáze hrobu.

*

V minulosti bránila mi v tom vlažnost, abych dbal tvých přikázání, a raději jsem se nectně oddával svým vášním, než abych se zušlechťoval tím, že bych tě byl poslušen. Nyní však tě prosím, ó milosrdný můj Ježíši, abys ráčil zapomenouti na mé přestupky tvého zákona, přiblížil se ke mně umírajícímu a dal mi slyšeti svůj poslední rozkaz. Nařid' mi potom, abych odešel s tohoto světa ve jménu Boha Otce všemohoucího, který mne stvořil, ve jménu tvém,

ó synu Boha živého, jenž jsi pro mne trpěl, ve jménu Ducha svatého, který se do mne vlil, ve jménu všech kůrů andělských a světců nebeských. Toužím po tomto rozkazu, volám po něm všemi svými city. Rozkaž, a dopomůže-li mi k tomu tvoje milost, slibuji, že uposlechnu a podvolím se ranám smrti. A sotva vydechnu duši, už jí vyjde vstříc zářivý houfec adnělů, přistoupí k ní soudní sbor apoštolů, zjeví se jí vítězný voj mučedníků, uvítá ji jásavý kůr panen, obklopí ji láskyplné a zářivé davy vyznavačů, uvedou ji do lůna věčné blaženosti, a tam se jí zjeví Tvůj vlídný a vznešený obličej, ó Ježíši, zavolá ji, aby stála poblíže tvého trůnu a dlela ve věčně kvetoucích zahradách Ráje. Ó můj Pane, jak radostně pak uposlechnu! Nebude to pak už rozkaz, který by mi ukládal oběti, který by po mně žádal, abych nesl kříž, který by mne nutil k nářku, který by mne odsuzoval k strádání, který by mne držel ve vyhnanství, který by mne uzavíral do vězení, ale bude to pozvání ke korunovaci,

k úlevě, k radosti, k odpočinku, do věčného domova, k svobodě. Jak sladký to bude rozkaz, jak sladce se mu uposlechně! Zde ve tvé přítomnosti myslím na své štěstí, až budou odsunuty závoje Eucharistie a zjevíš mi nádheru svého majestátu, sladkost svého úsměvu, harmonii svého hlasu, něhyplnost svého objetí, extasi své lásky. Jak budu pak žehnati řetězům tvých zákonů, v nichž jsi mne držel připoutána k sobě; jak budu žehnati tvému srdci za to, že mi ráčilo rozkazovati v životě, abych byl připraven splniti také tvůj poslední rozkaz ve smrti! Chceš-li tedy, aby se ti v oněch několika dnech života, které mi ještě zbývají, ode mne dostalo důkazu mé rychlé, radostné a dokonalé poslušnosti, rozkaž mi, a já důvěřuje tvé milosti, uposlechnu, abych jednou, až budu před smrtí, uslyšel také Tvůj sladký rozkaz: Pojď se mnou!

Ale jsi to opravdu Ty, ó Ježíši, králi králů, Pane všech vládců, Bože vítězství? Kde

je Tvá moc, kde je Tvá sláva? Tajemstvím, které se mi nikdy nepodaří probádati, skryl jsi se do této svátosti tak, že se zdáš jako poslední stvoření, nejslabší z lidí, korunovaný ne slávou, ale porážkami. Tvé slovo mezi mnohými je slabší než zaprasknutí lampy v chrámu, když se zhasíná; lidské vášně naslouchají zcela jiným hlasům! Tvá vznešenost se ztrácí ve stínu mezi idoly, které postavili a uctívají hříšníci. Tvá nekonečná láska už nerozehřívá zkažená srdce; a je jich tolik! Od večera eucharistického ve večeradle začala pro Tebe dlouhá řada ponížení, jež plodí pohoršení tam, kde není pevné víry. Proti příkazům poslušnosti a lásky lidé vždy kladli vzpouru a pohrdání: Tvoji svátost zalévali vlnami pronásledování proto, že ze Svatostánku neviděli vycházeti blesky Tvého božského hněvu. Co duší bylo tvému srdci urváno za války tak nesmyslné! A Ty jsi mlčel stále! Abys ty duše zachránil, dával jsi jim slýchat hlas z tajemných hlubin Svatostánku, z úst Církve a z příkladů svatých; a byl to hlas tak moc-

ný, že přitahoval k tvým nohám úctu nejkrásnějších srdcí, jaké jsi stvořil svou mocí a milostí. Ale tvému zákonu ani tvé lásce těch několik málo vítězství nepostačuje: Žádáš si celého lidství, neboť jsi celému lidstvu dal poklady svého srdce. Podaří se ti úmysl tak veliký? Ó běda, minou ještě další staletí, a veliký nepřítel neustane povzbuzovati vzpoury proti Tobě a činiti, aby tvé příkazy zůstávaly mnohými nepovšimnuty: ti, kdož jsou slabí ve víře a silní v nevěrectví, budou i nadále prohlašovati, že nejsi schopen zvítěziti, a posmívati se jako poraženému. I duše, které voláš k milosti a slávě, ještě budou sváděny a budou se od Tebe vzdalovati! A setrvají-li na cestě hříchu, zřítí se střemhlav do zoufalství věčného. A Ty budeš vždy mlčeti? Budeš mlčeti i tehdy, až předmětem hrozného soupeřství mezi Tebou a satanem budu já, já, který tu k tvým nohám skládám svou úzkost, svou lásku, své naděje, svou víru? Ó můj Ježíši, povstaň, abys rozsoudil moji věc, povstaň, abys hájil práv své slávy. Ne-

mine už dlouhá doba, a já budu státi tváří v tvář věčnosti. Cítím, že mi život prchá, a za nedlouho bude v duši mé vybojován poslední zápas mezi Tebou a zlým duchem. I když svými nevyzpytatelnými úradky dopouštíš, aby mnozí i v těchto vznešených okamžicích ještě vyslechli hlas, který je vábí k záhubě, dej mi, abych nad sebou zaslechl láskyplný a mocný hlas Tvého rozkazu. Nepřenech to, pro lásku Boží, nepřenech to úplně mému rozhodnutí, zda mu chci naslouchati, ale spoutej moji svobodnou vůli tolikerou účinnou milostí, že nejsladším úkolem mé vůle bude uposlechnutí. Přitahuj a okouzli všechny mé schopnosti rozkazem svého slova, aby mi nezbývalo jiné síly než k tomu, abych tě uposlechl. Rozbij pak pouta Eucharistie, v nichž jsi po tolik let svíral svoji moc, roztrhni závoje, jimiž jsi zakrýval svou vznešenost, přeruš to ticho, v němž odpočívala tvoje moc, zjev se mi, zjev se nepříteli mé duše a nařid' mi, abych přišel k Tobě. Učiň, abych ti pak odpověděl: Přicházím, Pane, zde

jsem u Tebe; a těmito mými posledními slovy ať začíná onen hymnus lásky, který budu věčně zpívat v nebi.

XII

ABYCH TĚ S TVÝMI SVĚTCI VELEBIL

Ó Ježíši, můj Bože, jenž přicházíš do mého srdce, jenž mne trpíš ve své přítomnosti, vzbuzuješ ve mně mocnou touhu po tom, abych tě chválil a velebil tě. Mohu-li dlíti s Tebou, je to má největší radost, je to blaženost, jež mi zalévá duši, je to něha, jež mi plní srdce a vychází se rtů a činí, že volám s Davidem: Cantemus Domino... Laudate Dominum... Zpívejme Hospodinovi... Velebme Hospodina... A velebím tě, ó Pane můj, žehnám ti, teď v davu zbožného lidu, pak zase sám a bez jiného svědka než svého anděla strážného.

Ale tato chvála mi nepostačuje, neboť je příliš nedokonalá, je příliš neúměrná tvé dokonalosti, a pak ji také musím často přerušovati, abych konal své povinnosti. Ó, kdy se to stane, že budu moci velebiti s dokonalostí anděla, mírou, která by byla hodna tvé božskosti, a věčně... věčně? Můj dobrý Ježíši, otevř mi Ráj, vezmi mne s sebou, dej mi místo mezi svými svatými, abych tě mohl velebiti, jako jsi veleben jen v nebi.

*

Stvořil jsi mne, dav mi schopnost, abych ti nejen sloužil na zemi, ale také, abych tě velebil v nebi. Má duše je dojata každou krásou, každou pravdou, každou dobrotou, a v plnosti svého nadšení nemůže jinak, než zpívati hymnus chvály. Dal jsi mi schopnost chvály jen proto, abych tě jednoho dne mohl dokonale velebiti. Dosud jsem nepochopil tajemství tak sladké schopnosti a nedovedl jsem na zemi najíti předmětu hodného takovéto chvály. A musím-li

ti poděkovati, že jsi mi nikdy nedovolil abych chválil zlo, doznávám se s pocitem hluboké pokory, že jsem se nedovedl vždy od poznání dokonalosti stvoření povznést k poznání dokonalosti Tvé; a když jsem tak chválil dary, nepovznášel jsem nikdy ani hlasu, ani pohledu k šlechetné ruce, která je rozestírala po zemi. Krásy přírody, nádhery, pravdy, půvaby, dobroty, všechny věci, s nimiž jsem se setkával na cestě života, mi okouzlovaly duši, ale uzavíral jsem svůj obdiv nad nimi, kdežto bych měl, pamětliv svého nadpřirozeného určení, povznést se na křídlech víry a vzlétnouti až k Tobě, jenž jsi důvodem a počátkem všeho, co je v tvorbě dokonalého. Prosím tě za odpuštění tolikeré pošetilosti a o milost, abys mne od ní v budoucnu odváděl. Dej mi soudnost světců, abych vždycky v každé dokonalosti některého stvoření poznal odlesk dokonalosti Tvé a chválil tvorstvo jenom tehdy, kdy by mi tato chvála mohla být cestou k poznání Tebe. Ani tato milost mi nepostačuje; ale

prosím tě, abys mi pro zásluhy svého utrpení a smrti, ač jsem hříšníkem, přece jen popřál místa v nebi a uvedl mne mezi apoštoly, mučedníky a všechny světce, abych tě mohl velebiti, jak si toho zasluguješ. Pak bude má chvála dokonalá a hodna Tvého nekonečného majestátu, a dostane se ti ode mne ubohého tvora konečně oslavy, jaké jsem ti nedovedl dáti na zemi, dokud jsem ještě žil ve společnosti hříšníků.

Osvícen vírou, poznávám v Tobě, ač jsi ponížen do svátostných způsob, předmět nadějí všech věků, jež předcházely tvému vtělení, a předmět lásky věků křesťanských. Věčné slunce spravedlnosti, osvětloval jsi staletí minulé i budoucí, a všechna lidská pokolení pociťovala a budou vždy pociťovati potřebu, aby se obracela k Tobě. Tu to chválu, která je celá Tvá a jen Tvá, budu, jak doufám, zpívati, až budu povolán do Ráje a budu moci spojit svůj hlas s hlasy všech světců. Budu zpívati s patri-

archy: Buď chválen proto, ó Pane, že jsi po čtyřicet staletí udržoval víru svých starých synů ve tvůj příchod a že jsi je i za bičových ran své spravedlnosti a když sténali pod tíhou velkých neštěstí utěšoval nadějí ve Vykupitele. Umírajíce zanechávali otcové tuto naději svým synům jakožto dědictví, jež bylo předáváno s pokolení na pokolení a začalo se splňovati teprve na rovině betlemské. S proroky budu zpívati: Buď chválen proto, ó Pane, že jsi, abys oživil jejich víru v sebe, mluvil k lidu o svém příchodu a popisoval dokonalými obrazy svoji podobu, své vlastnosti, narození, díla, bolesti, způsob smrti, zmrtvýchvstání, nanebevstoupení a seslání Ducha svatého tak přesně, že by tě, když jsi se zjevil, všichni byli měli poznati za vtěleného Syna Božího. S apoštoly budu zpívati: Buď chválen proto, ó Pane, že ses měl slitování s národy sídlícími v tmách a ve stínech smrti, že ses probudil zvukem polnice Evangelia, abys je osvítil paprsky víry; a že jsi na všech koncích země pozdvihl oltáře, kolem

nichž jsi v jediném poutu lásky spojil národy již zotročené ďáblem a otupělé hnusným modloslužebnictvím. S mučedníky budu zpívati: Bud' pochválen proto, ó Pane, žes ráčil povznéstí tolik milionů věřících, spojiv je s nesmrtelným dílem náboženství. Byla by postačila Tvoje krev, aby byla na zemi založena říše milosti: ale chtěl jsi tuto říši utvrditi také jejich krví a zkrásniti ji hrdinstvím a radostí, s jakou tyto vznešené oběti šly na smrt, aby tě oslavily. S vyznavači budu zpívati: Bud' chválen proto, ó Pane, žes na zemi, dříve zpustošené a zkažené neřestmi, dal vzejítí květům všech ctností, a žes tam, kde prve tekla krev bratrovraždy, rozestřel něhy a oběti své lásky. S pannami budu zpívati: Bud' chválen proto, ó Pane, žes čistotou své neposkvrněné Matky zjasnil svět a volal jej k novému životu nevinnosti. Po důtkách potopy a ohni Sodomy dal jsi na zemi následovati úsměvům svých rtů a požehnání svého srdce, aby v křesťanském světě vyrostly lilie nebeské čistoty a nedotknu-

telnosti, mezi nimiž bys, Beránku neposkvrněný, měl klidné přebývání. Máš-li v nebi anděly, kteří tě tam obklopují, měl jsi i na zemi duše andělské a nebojácné, které obklopovaly oltáře vůní ctnosti, známé jen starým světcům, a které, jsouce roztroušeny po lidských pokoleních, je uvádějí v údiv. Ó můj Ježíši, maje důvěru v to, že držíš své sliby, doufám, že mne vezmeš s sebou do Ráje, a nedovedl-li jsem tě chváliti v krátkých dnech života konáním velikých ctnostných skutků, budu tě po celou věčnost velebiti ctnostmi roztroušenými tvým milosrdenstvím v duších světců.

Podle zbožných záměrů tvé prozřetelnosti jsem stvořen k tomu, abych tě oslavoval. Můj život měl by býti neustálou chválou tvých božských dokonalostí, ale chválou ne toliko slovy, jako spíše ctnostnými činy. Proto jsi mne stvořil v křesťanské zemi, dal jsi mi křesťanské rodiče, dal jsi mne vychovati ve svém náboženství;

proto jsem se z nauk Církve naučil znáti
životy světců, jako jsem také na vlastní
oči viděl nejrozmanitější příklady hrdin-
ských ctností v mnohých vyvolených du-
ších, s nimiž jsem se setkal na své pouti;
proto jsi mi otevřel Svatostánek, abys mi
zjevil svoji lásku, abys mi sestoupil do
srdce a bydlel ve mně, a nechtěl jsi odmě-
ňovati milostí, jichž jsi poskytl mé duši,
kdykoli jsi do mne vešel ve svatém Přijí-
mání. Ale kde jsou mé ctnosti? Jak jsem
tě dosud velebil? Ke všemu ti ještě obno-
vuji bolest, kterou ti způsobili už apoštolé
svou zbabělostí, když tě v hodině utrpení
opustili. I když jsem tě nepřibíl na kříž,
přece jen jsem neměl dosti síly, abych se
vždy a všude ukazoval co tvůj učedník na-
vzdory světu, který ti jen obnovuje ocet,
žluč a ukřižování; skryl jsem se z bázně,
kdykoli jsem se měl ukázati; mlčel jsem,
kdykoli jsem ti měl žehnati při spílání ne-
vděčníků; a nedovedl jsem ti za hanobení
tvých nepřátel projevit synovskou lásku.
Budu tedy pro svoji slabost odsouzen k to-

mu, abych navždy stál před Tebou němý? Zatím co nebesa i země zpívají tvou chválu a obloha rohlašuje tvá díla, já nesloučím svůj hlas s tímto podivuhodným sborem? Ach, předvídám to, že v letech života, která mi ještě zbývají, nebudu tě už moci chváliti jinak než povzdechy zkroušenosti, ale doufám a prosím o to tvoji nekonečnou dobrotu, aby se jednoho dne rozvázal můj jazyk a já mohl na věky zpívat chválu Tvého milosrdenství. Až mne zavoláš mezi světce nebeské, pak budu moci napravit všechny urážky, které jsem způsobil, tím, že tě budu velebiti a chváliti, ó můj Ježíši, hodný vší cti a slávy.

NA VĚKY VĚKŮ

Čtu-li životy světců, zaměřuji někdy ve své nevědomosti ctnost s některou její odměnou a s jejími podivuhodnými projevy. Tvoji služebníci bývali často zbaveni smyslů a uneseni do extase; a já při pomyslení na takovéto zázraky ztrácím odvahy, neboť se mi zdá, že nemám jejich ctnosti, když na sobě nezakouším těchto účinků. Ale pak, byv osvěcen vírou a naukami Církve, poznávám, že takovéto unesení, jež na zemi představuje hodinu štěstí vyhrazenou několika vyvoleným, bude v nebi trvalým důsledkem mého údělu a dědictví. Až se mi v ráji dokonale dostane Tebe, budu jako

oni světci na zemi extasí věčnou a nikdy už nepřerušenu unesen ze střídavého sledu bolesti, únav a oběti. Tato extase už mi nedá pocítiti tíže mé lidské nedokonalosti, nenechá mi už duši zmítánu bázní, že bych tě mohl ztratit, anebo že bych tě nemiloval dostatečně; opustí mne leda na několik krátkých chvil, kdy budu musiti znova obejmouti kříž a jíti za tebou zakrvácenými cestami Golgoty; nebude to už jen letmý dotek tvého zalíbení; nebude to už jen hodinka odpočinku před novými útrapami, ani chvíle radosti následovaná slzami, ale bude to sladkost, unesení nesmírně silné, trvalé a bezpečné — navždy ... na všechny věky věků ... na onu nepochopitelnou dobu, kterou nezkušenost lidského jazyka nazývá věčností. Vždy viděti Tebe, božskou krásu, která je jen jako jediným paprskem odrážena zázraky přírody a milosti; vždy dlíti s Tebou, Bože věčný, první příčino i poslední cíli, tajemný a mocný dechu všech tvorů; vždy milovati Tebe, nekonečná dobroto, lákadlo srdcí, věčný původe vší lás-

ky; vždy býti milován Tebou, studnice života, sladkosti božská, nejmilostivější soucite. Extase nevýslovná, která by mne svou radostí sežehla, kdybys mne nebyl učinil nesmrtelným. Tak málo, jako mi kapka vody může dáti představu oceánu, tak málo mi také radosti, pocíťované při svatém přijímání a při modlitbách před Svátostí oltářní mohou dáti představu o věčných extasích, v nichž budu v nebi unesen na všechny věky. Co říká toto slovo: *In saecula saeculorum*? Na věky věků? - Skláním čelo k tvým nohám, otvírám ti srdce, a Ty mi dáš tušení toho tajemného slova.

Jediné věci měl bych po Tobě žádati, ó Pane, jedinou věc bych měl hledati: abych směl bydliti ve tvém domě po všechny dny svého života. Měl bych dáti přednost prahu chrámu před slávou a leskem ve stánkách hříšníků. Jsem-li zde s Tebou v tajuplném útočišti chrámu, bez jediného svědka než lampy ve svatyni, srdce mi odpočívá

v klidu, neboť dlí v sousedství svého Boha: zde nalézá Otce, který je miluje, věrného přítele, utěšitele, záruku věčného štěstí. Člověk se nikdy tak nepovznese, jako když v uctívání klesne v prach před svatostánkem, nikdy se tak neobohatí, jako když přijme nejsvětější Svátost oltářní - a proto si mohu přátí jen jedné věci: Ráje. Toli-kráté jsem, ó Ježíši, okusil sladkosti tvé hostiny i radosti tvé lásky a poznal, jak la- hodný jsi tomu, kdo s Tebou obcuje. Přece však jsou tyto chvíle příliš prchavé a ne- dovedu si dostatečně vážití jejich hodno- ty. Říkám ti vždy, že je mi u Tebe a jen u Tebe dobře; a pak, sotva se vrátím mezi lidi, žebrám o jejich nuzná potěšení a roz- ptyluji se pomíjivými radovánkami. Říkám ti vždy, že tě miluji a že toužím po Tobě, ale pak mi stačí malá nevolnost, abych se zřekl svatého přijímání, anebo domýšlený společenský závazek, abych tě opomenul navštívití. A přece tě miluji a cítím, že jsi mým údělem a dědictvím! Kdy k tomu te- dy dojde, že budu milovati Tebe vší mocí

svého srdce a Tvé tvory jen v Tobě? Ó, kéž by rychleji míjely mé dni a už se blížila požehnaná hodina, kdy budu moci hleděti do tvé odhalené tváře a míti tě v dokonalé plnosti lásky! Pak budu po všechny věky na Tebe hleděti, aniž by mne od Tebe odváděla některá stvořená krása; po všechny věky tě budu milovati, aniž by záchvěvy mého štěstí byly na jedinou chvíli přerušeny; po všechny věky budu zpívatí Tvoji chválu, aniž by tyto chvalozpěvy zachmuřoval jediný povzdech obav. Navždy bude z mých očí zapuzen pláč, neboť osušíš všechny mé slzy; navždy z mého srdce vymizí bolest, neboť je zbavíš všeho neštěstí, navždy budou s mého čela rozptýleny smutky, neboť je smažeš svým božským políbením. Ó Ježíši můj, беру z Tvé ruky všechny zkoušky, podávám ti celé smrtelné bytí, jednej se mnou, jak se ti zalíbí; ale učiň, abych já ubohý tvor mohl jednoho dne býti na věky šťasten Tebou a chváliti tě a velebiti na věky věků.

*

Zakouším nejsladší dojetí v srdci, kdykoli si vzpomenu na tvá slova: *miloval jsem tě láskou věčnou*, a kdykoli přistupuji před svatostánek, zdá se mi, že slyším, jak mi je opakuješ s rostoucí něhou. Ty tedy, ó Bože lásky, měl jsi už od věčných věků zalíbení ve mně! Dříve, než mne tato nebesa a země rozradostňovala tolikerymi divy, já jsem už, ještě sám mezi možnými bytostmi, rozradostňoval Tvého ducha; nemohl jsem ještě pozdvihnouti pohled k výši a hledati světlo, a Ty už jsi spouštěl svůj zrak ke mně; neměl jsem ještě srdce, abych tě miloval, a Tvé srdce už na mne rozlévalo lásku. Tvé všemohoucí *fiat* vyvolalo z ničeho světlo, klenbu nebeskou, zemi, moře, rostliny, hvězdy, zvířata v sledu, stanoveném už po věky, a při každém výtvo-ru tvůrčích sil zvolal jsi údivem nad dobrotou a krásou svého díla; ale při této práci, jež asi uváděla v údiv duchy andělské, měl jsi pohled upřen na mne, který jsem byl určen k tomu, abych později přebýval v říši tak nádherné. A když se pak na zemi

celá pokolení sledovala ve střídání hříchů a bolestí, myslel jsi stále na tento chrám, tento Svatostánek, na nejsvětější Svátost a na mne bídného tvora, který sem přišel, aby ti dal slyšeti drsný hlas své modlitby a prosil tě za odpuštění, útěchu a milost. A nyní jsem zde v tvé přítomnosti já, teprve včera zrozený a přece už od věčných staletí předmět tvé lásky. Nezasluhuji si toho, nebyl bych toho mohl očekávati, ale tvé Srdce se jistě raduje, když vidí před sebou tvora, po němž už od svého prapočátku toužilo. Ale proč jsi mne miloval po všechny věky, ne-li proto, že bych tě nyní po všechny věky měl milovati já? Nechtěl bys mne míti u sebe na všechny věky bez konce, kdyby tvá myšlenka nebyla bývala se mnou už od začátku. Ach, rozumím nyní svému původu, rozumím také svému cíli. Musím býti s Tebou věčně, neboť tak tomu chceš, a k tomuto cíli jsi stvořil vesmír a vykoupil lidstvo. Tato nejvznešenější svátost, které se klaním a kterou miluji, je pozváním, zjevením tvých úmyslů pro věč-

nost, je slibem, že tvá láska ke mně, jako neměla začátku, tak nechceš, aby měla konce. Ze srdce mi tryská souladný zvuk mé vděčnosti, ale chci, aby to byl jen první tón chvalozpěvu, ježž budu Tvé neskonale dobrotě zpívati na věky věků.

*

Děkuji ti, ó Ježíši můj, že jsi mi spolu se svými příkazy ráčil dáti také naději v odměnu. Byla by to pro mne bývala až příliš veliká čest, kdybys mne byl mezi tolika možnými a skutečnými tvory jen stvořil co rozumnou bytost a kdybys mne byl povolal k svému následování; příliš velká čest by byla i to, kdybych ti byl jen směl sloužiti na několik let a pak se vrátit v nicotu. Ale Tvoje dobrota je nekonečná, a abys mi poslušnost učinil sladší, zajistil jsi mi věčnou odměnu. Budu si vážiti tvého slibu, budu si živiti v srdci tak krásnou naději a v obtížích křesťanského života se budu utěšovati pomyšlením na věčnou blaženost. Bude-li mi obtížno krotiti vášně,

vzpomenu si na nebe, kde budu užívatí věčného míru mezi svým tělem a svou duší, jež budou obě Tebou oslaveny. Bude-li mi svět svými lákadly chtít předvésti rozkoše pozemské, budu mysliti na svoji nebeskou vlast a tam upřu všechny své touhy. Bude-li mne nutiti do pláče, vzpomenu si, že brzy tvá božská ruka otře všechny mé slzy a že v mých očích se zaleskne záře nekonečného štěstí. Budu-li pronásledován lidmi k vůli Tobě, nebudu se rmoutiti, neboť mám jistotu nevadnoucího věnce. Budu-li zkušěn nemocemi, budu jásat jako světec Job v jistotě, že také mé tělo bude v nebi na všechny věky užívatí věčného štěstí. Budu-li viděti, jak od mého boku odcházejí všichni moji drazí, odváděni smrtí, neoddám se nekřesťanskému nářku, ale budu se utěšovati myšlenkou, že je zanedlouho opět spatřím a obejmu v ráji a že s nimi budu na věky zpívatí tvoji chválu. Budu-li za svého křesťanského života cítiti v duši vyprahlost, neoživovanou ani jedinou krůpějí sladkosti, neupadnu proto

v zoufalství, neboť mi připravuješ za každý ctnostný skutek věčnou odměnu v onom míru, který nesrovnatelně předčí všechnu sladkost smyslovou. A až pak přijde má poslední hodina, dám klidně sbohem zemi, přátelům, příbuzným, neboť budu státi před vlastí, kde už nebude smrti, ani boje, ani vzdechů, ani bolesti; ale kde každá věc bude obnovena v život dokonalý, plný a trvající po všechny věky. Ó můj Pane, když už pouhé pomyslení na věčnost mne může tak účinně udržeti v protivenstvích života a vkládá do mne takovou radost, že pohrdám i radovánkami i bolestmi pozemskými, co bude pak, až se mi dostane onoho království, připraveného spravedlivým už od počátku světa, aby tam zůstali po všechny věky? Ó Ježíši, ať přijde tvá věčná říše! Adveniat regnum tuum.

Čím více vzpomínám na tvoji dobrotu, tím zmatenější je můj duch. Ty, ó Ježíši, jsi mne stvořil a vykoupil jsi mne k věčné

slávě a štěstí; můj život zde dole se rozvíjí v krátké lhůtě několika let a brzy musí pohasnouti v šeru hrobu. Ale Ty jsi mne určil k bytí nesmrtelnému. Jiná díla tvorby i sama díla lidská jsou tak veliká a trvalá, že mne to uvádí v úžas; tak ta trocha prachu, do níž šlapu, bude ještě ukazovati stopy hrobů a přijímati slzy a pot lidský, až já už dávno zmizím s povrchu zemského. Můj život se nezdá trvati déle než blesk a přece je věčný. Ale jaké věčnosti? Radosti, lásky, slávy. A za jakou cenu mi toho poskytneš? Za několik let poslušnosti, lásky, a oběti. Byl bych měl ztráviti celý život, od prvního okamžení, kdy jsem nabyl rozumu, až do nynějška ve tvé službě; nebyl bych měl milovati nikoho jiného a sloužiti nikomu jinému, než Tobě; nebyl bych si měl žádati nikoho jiného než Tebe; a to vše by ještě bylo bývalo málo vzhledem k odměně, kterou nabízíš. Za sto let lásky serafovy, horlivosti apoštolovy, oběti mučednickovy byla by tvá velkodušnost dala odměnu nekonečné velikosti a celá věčnost

by mi sotva postačila, abych tě chválil, jak si toho zaslouhuješ. A přece můj nevděk dosahoval té míry, že jsem ti odpíral své nejkrásnější roky, své nejušlechtilejší myšlenky, své nejžhavější city, aby je dal lidem, ne-li přímo hříchu. Pro všechno to bych se měl chvěti ve tvé blízkosti a vzdavovati se jako postrašen zaslouženými hrozbami. Místo toho však mi nařizuješ, abych neustále doufal v Tebe a zveš mne, abych ti dal nuzný dar toho, co jsem ti ještě neodcizil, a snad toho, co mi svět odmítl, a slibuješ mi za odměnu tutéž věčnou blaženost, kterou tvá spravedlnost přisuzuje tvým největším a nejhorlivějším služebníkům. Cítím se překonán tolikerym milosrdenstvím, ó můj Ježíši, a zde v přítomnosti tvé Svátosti nabízím, vzdávám a zasvěcuji s pokorou, jaké se rovná jen cit hluboké vděčnosti, všechno, co jsem a co ještě zbývá ze všeho, co by se ti na mně mohlo líbiti. Zde jest tedy duše, která opotřebovala své schopnosti ve smutných dílech nevěrnosti a nemá nyní už síly k ničemu než k tomu, aby před Te-

bou lehla v prach a řekla ti, že tě chce milovati; zde jest srdce znavené dlouhým pozemským bažením, které však Ty svou milostí můžeš znova přivolati k životu dokonalé lásky; zde jest oněch několik roků, snad několik dní, které mi ještě zbývají ze života — vzdávám ti je, abys je naplnil zásluhami a svatostí. Z mnohých, kteří jsou povoláni k svatosti, je málo vyvolených tak, aby ti v poslední hodině dovedli vzdáti chválu, jež by se v krátké době vyrovnala dlouholetému životu ctnosti. Kéž bych já byl jedním z nich, ó Pane, a kéž by západ mého bytí byl ozářen a oživen oním věčným sluncem spravedlnosti, které mé hříchy zatemnily při úsvitu a v poledne. Buď mi vždy Bohem velikomyslnosti, a uskutečňuje úmysly svého mnosrdenství, přijmi mé pokání a mé sliby, jež ti nabízím, a dovol svému tvorovi, už tak blízkému hrobu, aby ti směl sloužiti ještě v těchto krátkých letech, aby tě pak směl užívatí a velebiti po všechny věky věků.

XIV

TAK SE STAŇ!

Ó svátostný můj Ježíši, uplynula hodina klanění a míru. Probíral jsem u Tvých nohou své naděje a bázně, svěřil jsem se ti se svými boly, pokorně jsem ti podával své prosby. Mé srdce se vlilo do tvého, cítím se lepším. Nyní tě musím opustiti, abych šel tam, kam mne volá tvá vůle. Ale nezapomeň, ó Pane, na svého tvora, doprovázej ho svým pohledem, žehnej mu, vyslyš ho, ochraňuj ho. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, nehleď na moji nehodnost a na moje viny, ale na cíl, k němuž jsi mne stvořil, a Tvá duše zůstaň spojena s mou a posvěť ji. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, ty víš, že muhu býti ztracen při prvním nebezpečí, které potkám, ale Tvé tělo ať mne zachrání. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, mám příliš moho náklonností k lidem a příliš snadno je vyhledávám a miluji, ale doufám, že tvá krev mne opojí tak, že nebudu už volati ani hledati nikoho než Tebe. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, každým dnem svou slabostí upadám do všedních hříchů, které tě rozesmutňují a ubírají mé duši tolik krásy milosti; ale doufám, že voda tvého boku mne omyje. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, jsem příliš sláb, než abych mohl kráčet cestou svatosti, a svízele pozemské příliš často zastavují můj krok; ale tvé Utrpení mi dá pevnosti a útěchy, kterých je mi třeba. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, nejsem-li schopen následovati Tvého příkladu a nésti hodně tvůj kříž, oddám se alespoň modlitbě, a Ty, ó nekonečná Dobrota, jež nikdy neoslyšíš

hlasu srdce stísněného a věřícího, mne vyslyš. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, obracím se znova a znova k Tobě, abych u Tebe našel útočiště před bouřemi života a před nebezpečími hříchu, a kéž bych se mohl vždy skrýti do tvých ran. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, zakusil jsem tolik radosti ve Tvé přítomnosti a ve svatém Přijímání, že bych chtěl vždy býti u Tebe. Ach, nedopusť, abych se od Tebe vzdálil. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, ač jsi skryt pod závoji tajemství, jsi přece vždy Bůh všemohoucí a hrozný vůči každému, kdo ti chce uloupiti jednu duši, a mám důvěru v to, že budeš mou ochranou proti zlému nepříteli. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, mluvil jsi mi k srdci v té pomíjivé hodině, kterou jsem tady ztrávil s Tebou, a prosím tě, abys mi dal vždy slyšeti svůj hlas a zavolał mne k sobě v hodině mé smrti. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, jsem služebníkem

Tvým, a má chlouba je, že jsem poslušen Tvých rozkazů. Doufám, že tě budu poslouchati po celý život a že si po jeho konci zasloužím rozkazu, abych přišel k Tobě. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, jsou příliš nedokonalé mé ctnosti i chvála, kterou vzdávám nekonečné velebnosti, ale doufám, že mi dopřeješ té milosti, abych tě směl v nebi velebiti spolu s tvými svatými. Tak se staň.

Ó Ježíši svátostný, minula hodina... snad poslední... snad už se nebudu moci vrátiti před tvůj Svatostánek... snad smrt už pozdvihla kosu... Nesmím ještě zůstat s Tebou alespoň chvíli? Ach, Ježíši, znám tvé srdce a vím, že po krátké hodině klanění, která právě uplynula, brzy přijde věčnost, do níž mne zavoláš, abych tě miloval, chválil a z Tebe se radoval po všechny věky věků. Tak se staň.

Jistě přijdu brzy. Amen.

Přijď, Pane Ježíši.

(Zjevení sv. Jana, 22, 20.)

OBSAH:

Zbožnému čtenáři 7

Modlitba vstupní 10

Duše Kristova, posvěť mne 12

Tělo Kristovo, zachraň mne 22

Krvi Kristova, opoj mne 32

Voda z boku Kristova, omyj mne 40

Utrpení Kristovo, posilni mne 49

Ó dobrý Ježíši, vyslyš mne 59

Do svých ran ukryj mne 67

Nedopust' mi, abych se od Tebe odloučil 77

Před zlým nepřítelem mne ochraňuj 87

V hodině smrti mé zavolej mne 95

A rozkaž mi, abych přišel k Tobě 104

Abych Tě s tvými světci velebil 114

Na věky věků 123

Tak se staň 136

Duše Kristova

Rozjímání o modlibě sv. Ignáce z Loyoly. Od autora „Eucharistických jisker“. Z italštiny přeložil O. F. Babler. 2. vydání, Pro Velehrad, nakladatelství dobré knihy v Olomouci, vytiskla v nákladu 3.000 výtisků Valašská tiskárna ve Valaš. Meziříčí L. P. 1947.

Cena brož. 25 Kčs.